

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · quart període · sèrie P · número 78

Ple del Parlament

Sessió 46, primera reunió, dimarts 17 de desembre de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones 255-00009/12	4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 46.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

Assisteix a aquesta sessió la vicepresidenta segona del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, la senyora Montse Pineda Lorenzo.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones (tram. 255-00009/12). Tots els grups i subgrups parlamentaris. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta.

3. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 261-00001/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (dictamen: BOPC 493).

4. Decret llei 15/2019, del 26 de novembre, pel qual es modifica l'article 13 del Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat (tram. 203-00023/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 485, 23).

5. Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista (tram. 202-00033/12). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 488, 7).

6. Projecte de llei de modificació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica (tram. 200-00009/12). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 493).

7. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern (tram. 300-00217/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció (tram. 300-00219/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la formació professional (tram. 300-00218/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya» (tram. 300-00220/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el model tarifari de l'Autoritat del Transport Metropolità (tram. 300-00221/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el salari mínim català de referència (tram. 300-00223/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos (tram. 300-00224/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00222/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els sacrificis dels catalans com a conseqüència de l'acció de govern (tram. 302-00173/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la banalització de la violència a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00176/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atur (tram. 302-00174/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge (tram. 302-00177/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la digitalització del teixit productiu (tram. 302-00178/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut (tram. 302-00175/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de prevenció de les ludopaties (tram. 302-00179/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

El president

Bona tarda. Diputades, diputats, si us plau... Comencem la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà, dimecres, a les deu del matí, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des del mes de gener han mort 1.246 persones a la Mediterrània.

Debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones

255-00009/12

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones. D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència que fou aprovada per la Junta de Portaveus.

De conformitat amb l'article 201.1 del Reglament i d'acord amb la Junta de Portaveus, intervindrà en el Ple una representant del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, atenent a l'objecte d'aquest debat general. Per aquest motiu, i en primer lloc, dono la paraula a la senyora Montse Pineda, vicepresidenta segona del Consell Nacional de les Dones de Catalunya. Quan vulgui.

La vicepresidenta segona del Consell Nacional de les Dones de Catalunya (Montse Pineda Lorenzo)

Gràcies, president. Bona tarda, molt honorable president Torrent, molt honorable president Torra, honorables conselleres, consellers, il·lustres diputades, altres treballadores del Parlament de Catalunya i membres del Govern i, finalment, bona tarda, estimades companyes del Consell Nacional de Dones de Catalunya. És un honor i un repte col·lectiu presentar-me davant de vostès per representar el Consell Nacional de les Dones de Catalunya i fer-ho obrint el debat monogràfic sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones. És un honor, però sobretot és un privilegi.

L'1 de juliol del 2019 vaig entrar en l'hemicicle una mica abans de les cinc. Estava a punt de començar el Parlament de les Dones. ens vàrem saludar amb l'Adriana, la Noemí, l'Anna, la Jenn, la Bea, la Susanna, la Natàlia, l'Esperança; eren les dipu-

tades que ho havien fet possible. Vaig abraçar-me amb les coordinadores dels grups del consell, que havien treballat plegades amb les entitats, tant..., d'estar en aquell Parlament de les Dones, amb uns documents dignes i plens de reivindicacions.

Vaig mirar l'hemicicle, com el miro ara, vaig sentir un orgull infinit de veure tantes dones reescrivint la història. Agafàvem el relleu de Beijing, que en poquets mesos farà vint anys. Vint anys plens d'història, vint anys plens de reivindicacions i de lluites compartides, vint anys de feminisme institucional.

Era un ple simbòlic, però, a la vegada, tangible en les seves propostes. Érem centenars de cossos subversius en un espai que no és el nostre simbòlicament. La Núria va parafrasejar en la seva intervenció, recordem-ho, la Virgínia Woolf: que el Parlament era com una habitació pròpia; una habitació, jo diria, que cada vegada més ens resulta menys inhòspita, a les que no ens dediquem a la política professional, i que cada vegada més ens resulta més nostra.

És cert que aquell Parlament no va ser el més representatiu del món. Érem totes molt blanques, amb poca diversitat funcional, de classe social molt determinada i amb molts, molts privilegis. No vam voler enganyar ningú; reflecteix la nostra societat, que segueix sent racista, classista i masclista. Per tant, tenim molta feina a fer.

El dia 1 de juliol tocaven les cinc i poc, i les meves primeres paraules en aquest faristol van ser: «Companyes, ja som aquí. On són les dones?, ens preguntem sovint. Les dones som aquí per quedar-nos. Mirem-nos bé, perquè no farem ni un pas enrere.» I ara, quatre mesos més tard, ho reitero: hem tornat, tornem a estar aquí, perquè no hem marxat, hem seguit treballant per fer possible aquest monogràfic amb tots i totes vosaltres. Ja us ho vàrem dir: hem vingut a quedar-nos. I us ho tornarem a dir: no farem ni un pas enrere. Perquè el patriarcat ens discrimina, fa que cobrem menys per fer el mateix, fa que no puguem parir ni avortar com vulguem, fa que no tinguem les mateixes possibilitats, genera models de parella i familiars que ens opri-meixen, ens viola, ens deixa arraconades en la pobresa, ens mata.

I per això estem aquí. Perquè és necessari transformar totes les institucions, i el Parlament és una de les institucions que necessita ser transformada, per poder fer front al patriarcat, al sistema heteropatriarcal. L'estructura sociopolítica que segurament genera més patiment, dolor, desigualtat i discriminacions és el patriarcat. I el Parlament ha de ser transformat, perquè així serà transformada també la part executiva.

Com recordeu, en la preparació del Parlament de les Dones ens trobàvem sovint amb diverses lògiques de funcionament, de maneres de relacionar-nos. No ens quadraven les normes, ni el Reglament, ni tampoc el desig de les entitats de poder generar lògiques de participació diferents. Fins i tot de vegades semblava que eren contraposades.

Vàrem trobar una petita escletxa d'esperança, que ens va permetre treballar plegades i crear nous marcs interpretatius per canviar les normes patriarcales. Vàrem intentar crear colideratges més col·lectius i d'allà va sortir la declaració institucional aprovada per totes vosaltres el 24 de juliol i que s'ha convertit en una proposta de resolució treballada conjuntament i que, com sembla, serà aprovada per unanimitat per totes vosaltres el dijous.

La presidenta Carme Forcadell va escriure un missatge des de la presó que deia: «Celebro enormement aquesta iniciativa del Parlament de les Dones. Espero que no sigui només un acte fruit d'una oportunitat política i que tingui continuïtat de decisió i d'acció, perquè en aquests moments és més necessari que mai que les dones amb ideologies diferents, amb opinions diferents i amb projectes de vida diferents ens unim i treballem juntes, perquè, més enllà de les diferències, compartim la condició de dones, i estic convençuda que en un moment o un altre de la nostra vida hem patit discriminacions, i únicament i exclusivament pel fet de ser-ho.» Recullo les paraules de la senyora Carme Forcadell, perquè, efectivament, som moltes i moltes les dones que vàrem treballar plegades al Parlament de les Dones. I som moltes,

diverses, les dones i els homes, que formeu part d'aquest projecte diferent i que esteu aquí per treballar noves propostes.

Per això un dels meus principals objectius o dels meus missatges d'avui serà, igual com ho vaig fer el dia del Parlament de les Dones, veure que les nostres diferències..., poder construir uns mínims comuns per fer un món més igualitari. Que les entitats us miren, que les dones al carrer us miren, que la història us mira, i, per tant, no utilitzeu aquest monogràfic com a moneda partidista. Entenem que voldreu marcar les diferències, però els demano que no ho facin; que facin una gran política, que no entrin en batalles dialèctiques de quina és la política més feminista. Facin propostes. No necessitem més titulars de com fracassem com a societat. Necessitem mesures reals.

Necessitem que es compleixi la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes d'una vegada per totes. Hi ha moltes mesures que no s'han desplegat, portem quatre anys esperant que es faci.

Necessitem que es faci efectiva la Llei de drets de les dones a erradicar la violència masclista d'una vegada. Portem ja onze anys esperant que se'n faci un veritable desplegament i que estigui dotada econòmicament amb dignitat i que s'iniciï una actuació d'aquesta, incloent-hi les violències institucionals.

Necessitem que es faci una coeducació real, que portem tant temps recollint en les lleis i que no som capaces d'articular en les nostres escoles.

Ara som conscients que l'emergència climàtica, no?..., tothom ho ha entès. Això no vol dir que fem res amb ella, eh? Vull dir..., però tothom ho ha entès. Però no tothom ha posat el que ha de posar perquè deixi de ser-ho. El meu discurs té càrrega política, no és tècnica. Si vostès volien recollir qüestions tècniques, em consta que ja han estat treballant amb les seves posicions de resolució, que avui debatan i que votaran dijous. Tenen tot el nostre material, que els vam regalar, amb tota la nostra bona voluntat, en el Parlament de les Dones; allà ho tenen tot, el que nosaltres els podem dir tècnicament. President, president Torra, conselleres i consellers, senyores i senyor diputats: tenim una emergència, que és la de les desigualtats, provocades pel patriarcat, i que ens afecten majoritàriament a les dones. Els ho repeteixo, o no cal, no? Tenim una emergència, que és abolir el patriarcat. *(Aplaudiments.)*

Senyores diputades, assenyalin tot el que està malament, tot: no deixin ni una cosa, si us plau, perquè, si no, nosaltres els recordarem que no ho han fet. No deixin res d'assenyalar a l'actual Govern, però tampoc als futurs governs, perquè això és una emergència.

La igualtat ha de ser una prioritat política, ha de ser una línia estratègica de cada acció que realitzin a partir d'ara; agafin les pedres que habitualment es tiren en els debats entre vostès i posin-les totes juntes per fer el camí per l'evolució del patriarcat, un camí cap a la igualtat. No facin retòrica, si us plau; no la necessitem. No us ho perdonarem. Hi ha massa patiment perquè puguin fer retòrica. Hi han temes que són molt conflictius, hi han temes que són absolutament temes que ens puguem dividir; afrontin-ho des de la dignitat que vostès tenen com a partits, que per a això els hem votat.

No els estic demanant res des de la ingenuïtat, sinó des de la consciència política, aterrida del que significa la pràctica feminista, i les feministes creiem en la igualtat no sols com un valor de futur sinó com una pràctica política. Necessitem mesures reals, canvis reals; necessitem pressupostos socials que tinguin darrere la perspectiva de gènere (*adreçant-se al vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda*) –el miro directament–: necessitem pressupostos reals, que tinguin perspectiva de gènere. Necessitem construir un pressupost que no legítimi la desigualtat. I això significa que anem a les arrels. Prou d'un pressupost que canviï la història; volem un pressupost que canviï la història de les desigualtats i les discriminacions. Necessitem incrementar la despesa en polítiques d'igualtat; necessitem incrementar les polítiques d'igualtat –ho dic dues vegades perquè quedi ben recollit, d'acord?

Però fixeu-vos-hi: ho plantegem com a despeses, quan, en realitat, quan parlem de polítiques d'igualtat estem parlant del millor guany que tenim, del guany que genera el benefici de la igualtat de la nostra societat. Volem un pressupost que sigui la inversió del futur, que les lleis que acompanyin aquests pressupostos tinguin perspectiva de gènere. No és un requisit formal, no, no: els exigim que aquest requisit formal es converteixi en un fet tangible. Un fet tangible significa necessàriament que aquestes lleis que acompanyen els pressupostos estiguin realment valuades des de la perspectiva de gènere. No és una qüestió tècnica: és una qüestió política.

Els partits que doneu o que donareu suport al futur pressupost, garantiu si us plau això –garantiu si us plau això. I els que no ho garanteixin, si no ho fan, que ho facin. Teniu deures per a tothom, eh?

Per tant, necessitem un veritable control exhaustiu de les mesures. Perquè això no es fa per art de màgia: això es fa amb elements que puguin realment garantir que així ho estiguem fent. No podem dir que tindrem un pressupost i que incrementarem les polítiques o que ho estem fent tot el millor possible quan després no s'articulen mecanismes per poder fer el seguiment sobre aquest element.

Mireu, el feminisme és plural, no és un *fake*. La riquesa del feminisme és que no és *uno, grande y libre*, sinó molts, diversos i ens traspassen corporalment, i el que vol el feminisme no està en el que diem, sinó en com ho fem possible.

Mireu, el Consell Nacional de Dones de Catalunya som un òrgan consultiu i participatiu que aglutina dones de tot el territori, aglutina més de 425 entitats. Algunes són entitats de dones que tenen un caràcter més tradicional, que han contribuït al benestar de milers de dones durant moltíssims anys, i ho segueixen fent –les entitats– on el teixit social no arriba. Ha canviat la vida de moltíssimes dones en molts petits pobles i en moltes ciutats. Tenim les entitats més antigues d'Europa. Tenim moviments socials joves i més radicals de la nostra societat actual que, malgrat que no creuen en la institucionalització del feminisme, teixim fronts comuns, dia a dia. Tenim entitats marcadament que volen una república catalana feminista; altres que per la seva vinculació a partits, també, són federalistes, o pertanyen a grups que volen un estat espanyol que no sigui indivisible. Tenim, fins i tot, anarquistes. Hi han entitats sindicals, representants de la patronal, entitats de dones autònomes, empresàries, entitats que volen trencar el discurs heteronormatiu portant la lluita LGTBI a les lluites per la igualtat; entitats rurals de cooperació, associacions que tenen serveis especialitzats d'atenció a les dones, que acompanyen dia a dia les dones, que lluiten pels drets sexuals i reproductius; dones d'entitats migrades, i dones que ens estan «apretant» perquè descolonitzem els nostres discursos i que volen la seva participació política: elles volen votar. Nosaltres volem que votin. Dones que ens recorden que les dones no estàndard no tenen els mínims en els seus drets, dones grans, dones joves, anticapitalistes, empresàries liberals, però, mireu, el que no tenim –el que no tenim– són entitats que neguen la violència contra les dones, perquè no les volem, ni al Consell ni enlloc. (*Aplaudiments.*)

I tot això..., s'ho poden imaginar: això no és fàcil, no? El feminisme no és fàcil, d'acord? Canviar la lògica patriarcal no és fàcil, ningú va dir que ho fos, no? El Consell Nacional de Dones de Catalunya en aquests moments té, en la seva agenda política, convertir-se o esdevenir un òrgan autònom de l'Institut Català de les Dones, perquè creiem en la necessitat de més autonomia per esdevenir un veritable òrgan de rendició de comptes. Estem en ple debat de com fer-ho, i esperem que –de vostès– ens donin suport per garantir que les veus de les entitats de dones estiguin on les entitats de dones volem que estiguin.

La política ha canviat, el Parlament ha canviat; les polítiques públiques han de canviar. Cinquanta-dos plens monogràfics. Hi han participat tres persones de la societat civil solament quan han sigut presents en la iniciativa legislativa popular; han de canviar això. Som l'única entitat que no està dintre d'aquest marc; han de canviar

això. Ens heu de donar veu. Ens heu de reconèixer la veu en aquest espai, en aquest faristol.

Un debat sobre el reconeixement i el garantiment de les dones significa generar propostes i implica reconèixer el marc internacional de defensa dels drets humans de les dones, començant per la Cedaw i acabant pel Conveni d'Istanbul, generant mecanismes de rendició de comptes autònoms.

Mireu, allà hi ha la meva neboda Lucía. (*Veus de fons.*) Jo no vull més policia per a ella, perquè pugui tornar a casa: jo no vull això per a ella. Jo vull que ella tingui el que moltes de nosaltres no hem tingut: un món sense masclisme, que el masclisme sigui destronat. I com ho podem fer? Amb educació. Amb mesures reals d'educació que acabin amb els estereotips. La nostra educació és un fracàs. La Lucía necessita anar als serveis sanitaris amb la garantia que els seus drets sexuals i reproductius siguin garantits, necessita que si vol ser una dona autònoma puguem fer-ho i que les polítiques realment li ho garanteixin, no? Mireu-la, perquè sou vosaltres –vosaltres– qui ho heu de fer. El carrer ho farà, però vosaltres heu de legislar perquè això sigui possible.

Beijing ens va donar un marc imprescindible per reprendre qüestions imprescindibles, per recuperar la transversalitat de gènere, per tindre instruments tècnics com els que tenim. Però no vull acabar aquest discurs –i gràcies per la generositat de donar-me més temps– sense explicar-los una petita història, una història que diu el següent: «El patriarcat és un sistema que ens ataca l'existència, i és el nostre càstig. És la violència que no veus. El patriarcat és un sistema que ens ataca l'existència.» Potser amb una mica de cantarella us sona més: «I el nostre càstig és la violència, ja ho veus, és feminicidi, impunitat per a l'assassí, és la desaparició, és la violació. I la culpa no era meva, ni d'on estava, ni de com vestia –i la culpa no era meva, ni d'on estava, ni de com vestia. I la culpa no era meva: el violador ets tu.» «El violador eres tú.» De vostès depèn.

Gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Gràcies, senyora Pineda. A continuació prosseguim en el debat amb les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bona tarda. Tenemos suerte de vivir en un gran país como España. Un país que nos ha dado a las mujeres la oportunidad de ser las protagonistas de muchas reformas y cambios que ha habido a lo largo de nuestra historia reciente.

España es, en definitiva, uno de los mejores países del mundo para nacer mujer, y yo personalmente estoy orgullosa de ello. La Constitución española de 1978 estableció la igualdad formal entre mujeres y hombres, y desde entonces no hemos dejado de dar pasos hacia adelante con el objetivo de la plena igualdad.

Durante estos años, en nuestro país se han producido cambios legislativos y sociales que sin duda han mejorado la situación de las mujeres en nuestra sociedad. Pero no nos engañemos: todavía queda mucho por hacer. Sería un error caer en el conformismo. Todavía hay muchos ámbitos y situaciones donde esta igualdad no es real, y que tiene en la violencia machista una de las consecuencias más graves y dramáticas. Todavía muchas mujeres tenemos que superar una carrera de obstáculos que para los hombres aparece casi siempre sin menos barreras.

Pero, miren, a pesar de que algunos están permanentemente buscando lo que nos divide, estoy convencida de que, si hay algo que nos une a todos los catalanes, a to-

dos los grupos parlamentarios, a todos los diputados que estamos hoy aquí, es la lucha por la igualdad de oportunidades entre mujeres y hombres.

Por tanto, en este Pleno tan especial y tan necesario, reiteramos todo nuestro compromiso, con la urgencia de cambiar las condiciones que todavía producen desigualdades entre hombres y mujeres en los distintos ámbitos: en lo social, en lo económico, en lo cultural, en lo educativo... Y vaya por delante, por supuesto, nuestro compromiso para trabajar incansablemente para que ni una sola mujer tenga menos derechos, menos libertad o menos oportunidades simplemente por el hecho de serlo.

Hoy también queremos reivindicar el papel clave del feminismo en la lucha por la igualdad entre mujeres y hombres, por los mismos derechos, las mismas oportunidades y las mismas libertades. Pero también queremos reivindicar que no hay una única forma de sentirse feminista, y que la lucha por la igualdad no va de consignas, va de libertades, va de políticas públicas efectivas, y de valores como el respeto, la tolerancia y la libertad. Porque todos tenemos que librar la batalla por la igualdad, y para ello es necesario un feminismo eficaz, que transforme realmente la vida de las mujeres. Y esto pasa, en primer lugar, por reconocer que nunca habrá igualdad sin libertad. Libertad para ser y libertad para hacer.

Muchas veces han hablado por nosotras. Demasiadas veces nos han dicho cómo ser mujer, cómo tenemos que vestir, cómo tenemos que actuar, y ahora también pretenden decirnos cómo tenemos que ser feministas. Pues cada vez que alguien habla por nosotras, cada vez que alguien se apropia de nuestra voz, no nos hace más libres, sino todo lo contrario. Y lo peor es que el horizonte de la igualdad real y efectiva se aleja un poco cada vez más, cuando esto pasa. Y es que el feminismo... (*Aplaudiments.*) El feminismo es una causa de todos, no es patrimonio de nadie. Su defensa la abanderamos todos los que estamos comprometidos con la igualdad entre mujeres y hombres.

En España hay partidos que han trabajado a conciencia para intentar que el feminismo se convierta en bandera exclusiva y excluyente, pero nosotros no vamos a permitir que nadie se apropie de una causa que es de todos. Hay millones de mujeres que están esperando respuestas, y que quieren un feminismo inclusivo, abierto y transversal; un feminismo que abandere propuestas para que todas las mujeres podamos desarrollarnos en igualdad de derechos sin exigirnos ningún carné más que el de aspirar a una sociedad mejor. Por eso, queremos un feminismo que no excluya a los hombres, porque esta es una batalla de todos; no podemos ignorar a la mitad de la sociedad para emprender la batalla de igualdad de derechos y deberes. Por eso quiero mostrar desde aquí también todo nuestro compromiso en incorporar a los hombres en esta lucha en lugar de verlos como enemigos insalvables. (*Aplaudiments.*)

En la lucha por la igualdad, la guerra de sexos ya forma parte del pasado. Necesitamos que toda la sociedad se implique poniendo en común la búsqueda de la igualdad de derechos y de oportunidades. No vamos a permitir que se patrimonialice esta lucha que, insisto, es de todos. No vamos a abandonar la defensa del feminismo en manos de los que se creen que tienen el monopolio. En la lucha por nuestros derechos –los derechos de las mujeres– no sobra absolutamente nadie.

Y tampoco podemos dejar que nadie hable por nosotras. En el siglo XXI paternalismo no, solidaridad entre mujeres sí. Las mujeres no nos hemos sacudido la tutela de los hombres para caer en la tutela de otras mujeres que pretendan hablar en nuestro nombre. (*Aplaudiments.*) Y, miren, yo estoy convencida de que nuestras madres, de que nuestras abuelas, de que las precursoras y las primeras feministas no se hicieron feministas para que otras mujeres hablaran en su nombre, lo hicieron para ser ciudadanas libres. Así que no vamos a aceptar lecciones de feminismo de nadie, y menos aún de los que están alejando a muchas mujeres de una lucha que nos concierne a todas y a todos. Las mujeres no necesitamos un cambio de tutela, necesita-

mos ser libres de los prejuicios de los demás, de todos los demás, porque feminismo no es decir «portavozas», sino que es cambiar de políticas. En España hay millones de mujeres que no se sienten representadas por partidos que creen que ser feminista es decir «portavozas», sino por los logros concretos alcanzados como las distintas leyes en materia de igualdad, o el aumento de los permisos de paternidad, o la deducción, por ejemplo, en el IRPF de mil euros al año para madres trabajadoras que tienen niños de cero a tres años para que puedan ir a la escuela infantil.

Porque la igualdad no se logra creando confrontación entre los ciudadanos, sino que se consigue con políticas públicas efectivas que eliminen las barreras que existen a la igualdad de oportunidades entre mujeres y hombres; políticas públicas que corrijan los problemas estructurales que causan la desigualdad, que son, pues, las problemáticas en el mercado laboral, la conciliación, la desigualdad en salud, la falta de escuelas infantiles de cero a tres años, la imposibilidad de formar una familia sin que afecte a la carrera profesional, o tantos otros temas, como veremos a lo largo de este Pleno.

Miren, el feminismo es más necesario que nunca en Cataluña, por supuesto, en el conjunto de España y en toda Europa, porque todavía nos queda muchísimo camino hasta llegar a la igualdad real.

Yo decía al principio que sí, que hemos conseguido ya muchos avances, pero sigue existiendo una desigualdad notable en las oportunidades de las mujeres y la evidencia de una mayor dificultad de las mujeres para alcanzar sus metas.

Mientras la igualdad plena no sea real, el feminismo será el arma principal para dar esa batalla. Por ello, hay que abordar las desigualdades que todavía existen en los distintos ámbitos. Por ejemplo, en el ámbito laboral, uno de los ámbitos donde las desigualdades son más estructurales y donde las mujeres sufren muchísima más precariedad. En Cataluña la tasa de paro sigue siendo mayor para las mujeres: en las mujeres, un 12,7 por ciento, frente al 10,9 por ciento en los hombres, según datos de la EPA del 2018. Destaca también el mayor peso del trabajo a tiempo parcial en las mujeres: una tasa del 23,2 por ciento frente al 7,9 por ciento en hombres, según el informe de Comissions Obreres «Les condicions de vida i treball de les dones (2019)».

Por no hablar de la sangrante brecha salarial de género que afecta al desarrollo vital de tantas mujeres en Cataluña. Esta brecha en Cataluña es del 23,4 por ciento, lo que supone que las mujeres cobran de media seis mil euros menos que los hombres. Así, mientras los hombres cobran de media unos 27.500 euros al año, las mujeres cobran 21.000 euros anuales, según también las últimas cifras del informe de igualdad que elabora el Departamento de Trabajo.

La brecha de género también se perpetúa durante la vejez, porque, claro, las pensiones son una consecuencia de la vida laboral. Por tanto, tenemos pensiones más bajas para las mujeres. Según el estudio publicado por la Taula del Tercer Sector en enero del 2019 sobre el sistema de pensiones en España, las mujeres cobran de media un 34 por ciento menos de pensión que los hombres, principalmente por esta razón, porque han trabajado menos que los hombres y en condiciones además peor retribuidas.

Por tanto, las políticas de empleo no son suficientes si no van acompañadas de recursos y de medidas sociales que permitan y favorezcan la conciliación y el cuidado de los hijos, como por ejemplo la gratuidad de las escuelas infantiles, que es una de las asignaturas pendientes en Cataluña que los distintos gobiernos de la Generalitat no han sabido priorizar en los últimos años.

Otro ámbito donde también persisten las desigualdades en Cataluña es en la salud. Según el informe «Les dones a Catalunya 2019» del Institut Català de les Dones, el 41 por ciento de las mujeres padece alguna enfermedad crónica frente al 35 por ciento de los hombres. Y, además, en muchos casos, la sobrecarga de tareas y la responsabilidad de llevar adelante el hogar tienen una relación directa con el empeoramiento de la salud mental, que es más acusado en las mujeres. Así lo mues-

tran también los datos de la Encuesta de salud de Cataluña del 2018, del Departamento de Salud, que nos arroja datos preocupantes: el 11,2 por ciento de las mujeres mayores de quince años en Cataluña sufre depresión mayor o severa, frente al 3,9 por ciento de los hombres.

Por otra parte, una realidad alarmante y preocupante que ya hemos tenido también la oportunidad de ir debatiendo en otras sesiones en esta cámara es la pobreza; la pobreza que se ha enquistado en Cataluña, pero más sobre todo en el caso en el caso de las mujeres. Según el Idescat, según datos de la Generalitat, mientras que para ellos la tasa del riesgo de pobreza está en el 18,4 por ciento, la de ellas está en el 24,1 por ciento, o lo que es lo mismo, casi una de cada cuatro mujeres está en riesgo de exclusión social.

Este año, con motivo del Día de la Madre, Save the Children recordaba que las familias formadas por madres solas con hijos a cargo se enfrentan a un mayor riesgo de pobreza y de exclusión social. Además de la dificultad de conciliar familia y trabajo, la falta de oportunidades laborales condiciona muchísimo estos hogares que están formados únicamente por mujeres. Estamos hablando de madres que tienen que hacer lo imposible para hacer frente a las responsabilidades del hogar, con muchísimas dificultades para encontrar un empleo, para conciliar la vida familiar y la vida laboral.

También queremos que ninguna mujer tenga que escoger entre su carrera y su familia. Las mujeres sabemos lo que es tener que trabajar más duro para tener las mismas oportunidades que los hombres. Y muchas hacen malabarismos para conciliar vida profesional y vida familiar. Y además a nadie se le escapa que son principalmente las mujeres las que asumen las tareas del cuidado de la familia. Por tanto, es urgente poner en marcha medidas para que no tengamos que renunciar a dar pasos en nuestra carrera profesional por querer formar una familia o para cuidar a nuestros familiares. Porque muchas no solamente entregan gran parte de su vida laboral durante el embarazo y durante la maternidad, sino que también lo hacen para cuidar a personas dependientes a su cargo. Este doble esfuerzo tiene que ser doblemente recompensado con medidas que se lo hagan más fácil a aquellas que lo tienen más difícil; con políticas públicas efectivas que permitan ejercer la corresponsabilidad que tanto demanda nuestra sociedad. En esta lucha siempre nos encontrarán, y precisamente esta fue una de las primeras medidas que Ciudadanos presentó cuando llegó al Congreso: ampliar la duración de los permisos de paternidad.

Otro aspecto que también cabe destacar para avanzar en la igualdad es poner la educación en el centro. En este sentido, la educación infantil es clave, es cuando los niños y niñas empiezan a definir su forma de relacionarse, y los ejemplos que se siguen a estas edades pueden condicionar sus relaciones adultas. Por tanto, nuestro deber es formales en igualdad de derechos y de deberes, en igualdad de oportunidades y aspiraciones, posibilidades y metas.

Pero la educación en igualdad no solamente se hace a través de la familia, que también, sino que se hace también mediante el sistema educativo. Por ejemplo, según un estudio de la UOC de 2017 sobre sexismo académico..., revela que todavía hay chicas que dejan los estudios de tecnología porque infravaloran sus capacidades. Por eso necesitamos una educación en igualdad, de referentes femeninos en todos los ámbitos, en el científico, en el social, en el deportivo... No podemos decirles a nuestras niñas que no pueden ser todo aquello que quieran ser. Por tanto, es necesario también trabajar para ayudar a las niñas y a las jóvenes a decidir con más libertad sobre su futuro.

Por otra parte, también cabe decir alto y claro que no vamos a dar ni un paso atrás en la lucha contra la violencia machista. Esta es una de las mayores lacras de nuestra sociedad y, como decía antes, la mayor muestra de desigualdad, que pesa como una losa. Según los últimos datos del ministerio, este año cincuenta y cinco mujeres han sido asesinadas en España, nueve de ellas en Cataluña. Este año en

nuestro país hemos superado la dramática cifra de más de mil mujeres asesinadas por sus parejas o exparejas desde que existen registros oficiales, en 2003. No podemos seguir. Ni una más y, sobre todo, ni una menos. Trabajaremos todos para que no haya más víctimas, más asesinatos, y lo haremos con más recursos, con más prevención y ayudando también a las supervivientes a recuperarse.

En esta cuestión... (*Aplaudiments.*) En esta cuestión tenemos que ir todos a una, y no valen las excusas. Y, miren, les pongo un ejemplo. Por ejemplo, nosotros, nuestro grupo, hemos presentado una ley, una proposición de ley. Cataluña es la comunidad con el porcentaje más bajo en concesión de órdenes de protección a víctimas de violencia machista. La Ley estatal contra la violencia de género instaba a la implantación de unas unidades forenses que tienen que ayudar a los jueces a decidir sobre estas órdenes de protección, y resulta que Cataluña es la única comunidad autónoma que aún no ha implantado estas unidades. Así que desde aquí hemos presentado esta ley y pedimos a los demás que no se bloquee y que nos apoyen para no tener esa desigualdad en Cataluña.

Finalmente, insisto que para avanzar en igualdad tenemos que poner en el centro de la agenda política lo que nos une: acabar con las desigualdades que todavía sufrimos las mujeres y luchar contra la violencia machista. Y lo tenemos que hacer para que todas podamos ser libres e iguales.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Geli. Quan vulgui.

Anna Geli i España

Bé, bona tarda a totes, conselleres, diputades, representants de l'Institut Català de les Dones, del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, convidades, treballadors del Parlament, i bona tarda a totes les dones que ens seguiu per la televisió, per les xarxes o per la ràdio. I bona tarda a tots, també, a tots els homes. Bona tarda, president, president, consellers, diputats, a tots els homes que ens seguiu per la televisió, les xarxes o la ràdio. Deixeu-me saludar homes i dones per separat, no per cometre cap discriminació, ni per segregar per gèneres, ni perquè tingui res en contra dels homes, però deixeu-me que us ho expliqui una mica més tard, al final de la meva intervenció.

Des de petita m'agradava la neu, m'agrada la neu. Quan encara no aixecava un pam de terra els meus pares em portaven a les pistes d'esquí que hi ha al costat de casa, a la Val d'Aran. De manera que vaig aprendre quasi abans a esquiar que a caminar. A la petita Anna Geli li agradava molt la neu, però mai hauria imaginat que un dia podria arribar a la copa del món d'esquí alpí. I així vaig complir un somni el 1996.

Una bona colla d'anys més tard vaig tenir la sort, a més, de dedicar-me a l'esport d'elit, una excepció per les dones de la meva generació. Era i és encara molt difícil que una dona pugui arribar a guanyar-se la vida amb l'esport. Però saben què em deien els nois quan competia? Que no tenia tant mèrit perquè era més fàcil arribar on havia arribat perquè era una dona i no un home. La pregunta que jo sempre els feia era a l'inrevés: on haguessin arribat ells si haguessin seguit unes dones.

Aquest només és un exemple de com les dones hem patit discriminació pel fet només de ser dones. Per això avui els parlaré de tres mesures o tres coses concretes: la importància de fer visible el problema; en segon lloc, els parlaré també de les lleis que no ens ajuden a aconseguir la igualtat o la igualtat plena, i, en tercer lloc, els parlaré breument de la realitat hostil que hi ha encara cap a les dones.

Comencem pel principi, la importància de fer visible el problema. Coneixen la síndrome de la impostora? Aquesta síndrome es pateix per la falta d'autoestima i confiança per a desenvolupar tasques que tradicionalment han estat en mans d'ho-

mes. En el meu cas, quan em dedicava –com deia abans i com posava un exemple– a l'esquí, o, ara mateix, exercint de representant dels ciutadans de l'Alt Pirineu i Aran i també de Lleida. Tradicionalment, tant esportistes com diputats eren homes. Per tant, avui dia afortunadament les dones també som diputades, som metgesses, professores, conductores d'autobús, esportistes, però no sempre podem ser allò que volem ser, o no sempre hem pogut ser allò que hem volgut ser.

De mica en mica, la societat es va obrint i les dones tenim més oportunitats, certament. Però, tot i tenir oportunitats, moltes dones patim aquesta síndrome de la impostora, que ens genera un excés de pressió i una càrrega de treball. Aquesta síndrome és molt més acusada en les dones que els homes i es manifesta amb la por a no estar suficientment capacitades per fer allò que fem. On trobem l'origen? En el patriarcat, que invisibilitza les lluites quotidianes per revertir dèficits històrics.

Afortunadament, aquest Parlament està fent un esforç per fer visibles totes aquestes lluites o tots aquests problemes que patim les dones. Ja ho vàrem fer el passat 1 de juliol, en el marc del Ple de les Dones, i ho fem avui també en aquest Ple monogràfic, que deriva de la declaració que vàrem aprovar per unanimitat. En la meua intervenció, per cert, d'aleshores, ja vaig expressar la voluntat de fer realitat aquest Ple monogràfic, perquè fer política vol dir adquirir compromisos de manera real i no simbòlica.

I això ho podem fer des d'aquí, des del Parlament, però també ho podem fer des de molts altres llocs. Per això vull agrair la perseverança diària del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, però també de la resta de les més de quatre-centes entitats i també vull agrair la bona predisposició, el treball i la implicació de l'Institut Català de les Dones, aquí presents, i també del Govern i de la resta, també, de diputades que van treballar en aquest 1 de juliol. Gràcies a l'esforç de totes, hem pogut encarrilar aquestes propostes per treballar sobre els sis eixos engegats per la Plataforma de Beijing i el Conveni d'Istanbul.

En aquest esforç per fer visibles els problemes que patim les dones, no ens podem oblidar d'aquelles dones violentades per la macrocausa contra el procés independentista que pateixen exili, presó i la violència institucional. De fet, vull enviar un abraçada a les famílies, als amics i a la bona gent que van defensar amb idees i van treballar per fer possible el referèndum de l'1 d'octubre del 2017, un dret reconegut per les Nacions Unides. Per això, des d'aquesta tribuna, vull tenir un record especial per a totes les represaliades que encara avui pateixen la persecució i la injustícia espanyola, especialment, per a la presidenta Carme Forcadell i les conselleres Dolors Bassa i Clara Ponsatí, també per a Marta Rovira, Meritxell Serret (*aplaudiments*), Anna Gabriel, Meritxell Borràs i totes les encausades. Per a totes elles, aquest Ple d'avui.

I aquest especial record ens vincula amb el segon tema que els volia parlar, lleis que no ens ajuden a aconseguir la igualtat. Al cap i a la fi, la presidenta Forcadell, les conselleres Bassa i Ponsatí, i totes les dones que han estat represaliades en aquest conflicte polític ho han patit dues vegades, com a dones i com a independentistes. Perquè una part de la societat les acusa –ens acusa– de trencar amb la llei. Potser no saben que quan una llei és injusta és just canviar aquesta llei. Totes les lleis s'han conquerit a base d'homes i de dones valentes que han lluitat pels drets de tots. Clara Campoamor va liderar la lluita del sufragi universal; Rosa Parks ho va fer per la lluita contra la discriminació racial i tantes altres dones referents que han lluitat per conquerir drets i llibertats per a tothom.

Tothom sap que mai, mai, mai en la història de la humanitat cap dret ha estat regalat. Per això, des de Junts per Catalunya, no podem defensar el dret de les dones i no defensar el dret de l'autodeterminació. És igual l'ordre dels factors. Per Junts per Catalunya, un dret és intrínsec a un altre dret. Per això, creiem que la preservació dels drets humans en tota la seva amplitud és la clau de volta per mantenir una societat més democràtica, igualitària, plural, participativa, paritària, interseccional,

garantista i que vetlla també pels drets dels infants. Aquesta ha de ser la base de tota política. Per això, trencarem amb totes aquelles lleis que siguin injustes i les canviarem per millorar la nostra societat, com ho van fer Rosa Parks, Clara Campoamor o com ho van fer la presidenta Forcadell i les conselleres a l'exili o a la presó, i com tantes dones valentes que lluiten pels drets i les llibertats de tothom. I us en posaré tres exemples.

El primer el tenim en aquesta casa. L'any 2008 es va aprovar la Llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista, una llei que va ser pionera en aquell moment, però que ara ja s'ha de canviar per incorporar-hi nous conceptes, per exemple, com «violències digitals» o «violències institucionals», perquè les violències masclistes van més enllà de les que es produeixen estrictament dins de la parella i aquest fet no queda referenciat, per exemple, en la llei orgànica estatal del 2004, i que no només, a més a més, deixa les víctimes o les supervivents molt revictimitzades, sinó que, a més a més, ni tan sols es comptabilitzen com a tals.

No només això, sinó que el Tribunal Constitucional ha impugnat alguns dels articles de les lleis catalanes que fan referència a les dones. És el cas de l'article 39 de la Llei 17/2015, que fa referència al responsable sindical d'Igualtat, una figura que vetlla perquè a l'Administració hi hagi igualtat de tracte i d'oportunitats, però sembla que això al Tribunal Constitucional no li importa gaire, per cert, un Tribunal Constitucional ple d'homes.

Però tornem al que depèn de nosaltres. Per avançar a Catalunya és necessari actualitzar la llei del 2008, certament, i comptar amb el treball que fan des de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista; també comptar amb el Pacte Nacional contra la Violència Masclista, i és d'aquí d'on penja el Grup de Treball en Violència Institucional i que integra, a més a més, institucions i entitats especialitzades. Aquest grup té com a finalitat, per exemple, crear i realitzar una diagnosi i la inclusió del concepte «violència institucional», per tant, s'està fent la feina.

D'alguna manera, tal com apunta l'Encarna Bodelón, experta en violència institucional, en la Llei 5/2008, ja s'inclou el concepte de «victimització secundària», per tant, en aquesta llei ja s'hi reconeixeria, en certa manera, la responsabilitat de l'Estat. Aquest seria un bon exemple del bon treball de les entitats, com deia abans. En aquest cas, el treball també recollit per Irídia, en relació amb la violència institucional i dirigit per Carla Vall.

Un segon exemple que trobem al treball del Grup en Violència Institucional posa de manifest que en àrees relacionades amb Justícia o amb la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, es donen situacions habituals de violència institucional. Se'n donen, per tant, hem d'ajudar entre tots i hem de treballar entre tots per combatre-ho.

I un tercer exemple és la llei mordassa, que empara la discrecionalitat dels agents a l'hora d'imposar multes, atorgant-los plena presumpció de veracitat per sobre de les ciutadanes i dels ciutadans. Estic convençuda que comuns i PSC demanaran la derogació immediata d'aquesta llei, que coarta les llibertats bàsiques i que deixa via lliure a les violències institucionals. I aquesta no és l'única llei, certament, que deixa via lliure a les violències institucionals, n'hi ha més, també ho fa la Llei d'habitatge o la Llei d'estrangeria, per exemple, que empeny les dones cap a les màfies i cap a l'explotació amb finalitats sexuals, o la Llei de la reforma laboral, per posar un altre exemple, que consolida la bretxa salarial o feminitza la pobresa. I per a quan la reforma del Codi penal? –per a quan la reforma del Codi penal?

Per això, des de Junts per Catalunya defensem que uns drets no poden ser ni més ni menys que uns altres, els drets són els drets de tots i absolutament tots s'han de defensar.

Per això, quan les lleis no ens ajuden a aconseguir la igualtat, sigui la que sigui, s'han de canviar i, mentrestant, cal fer política, que vol dir adquirir compromisos de

manera real i no simbòlica. Per això, cal posar en valor les polítiques fetes pel president del Govern Torra que implementa en aquest moment per erradicar la violència masclista. Vull posar en valor el Segon programa d'intervenció integral, amb una dotació de 32 milions d'euros i més de cent actuacions endegades per la consellera de la Presidència, la senyora Budó, que ha de permetre també potenciar molts serveis, entre els quals, el Servei d'Atenció Integral a la Dona. Malgrat que el Govern de Catalunya estigui fent bones polítiques públiques per lluitar contra la desigualtat de gènere i contra el masclisme que encara patim les dones, encara ens queda molt camí per fer; certament, encara ens queda molt camí per fer.

D'aquí la importància dels dos punts que els he explicat ja, la importància de fer visible el problema, canviar les lleis que no ens ajuden a aconseguir la igualtat, però, tot i així, la realitat ens continua sent hostil, a les dones. Per això, hem de seguir detectant i erradicant pràctiques com la mutilació femenina, els matrimonis forçosos, els avortaments clandestins –encara n'hi ha– i el tràfic sexual de dones i nenes, clar que sí.

La violació sexual, per exemple, és una pandèmia mundial –és una pandèmia mundial. Una de cada vint dones, a tot Europa, ha estat violada des dels quinze anys. Això vol dir que han estat violades a tot Europa al voltant de 9 milions de dones, segons l'Agència de la Unió Europea sobre Drets Fonamentals. Traduïm-ho a aquest Parlament. Per estadística, tres diputades del Parlament, d'aquest Parlament, haurien estat violades. Tot plegat només és la punta de l'iceberg que, cada cop, és més gran i és l'avantsala de la barbàrie. Per això, hem de lluitar contra la cosificació de la dona, el sostre de vidre, el terra enganxós, la bretxa salarial i totes les discriminacions que he anat enumerant en el meu discurs.

Ens trobem, en definitiva, davant un problema mundial que qüestiona l'ordre de les coses –molt important– i que sacseja els poders establerts durant segles al llarg de la societat. I és per això que es criminalitza la lluita feminista, precisament per això, perquè sacseja els poders establerts durant segles a la nostra societat.

Però no tot està perdut. El 1789, a l'Assemblea Nacional Constituent francesa, s'aprovava la Declaració dels drets de l'home i del ciutadà. Per sort, dos anys més tard, una dona occitana, que prenc com a referent feminista i que és Olympe de Gouges, va redactar la Declaració dels drets de la dona i la ciutadania, perquè es veu que els homes se n'havien oblidat. Per això, a l'inici, m'he donat la llicència de saludar-los per separat, no per cometre cap discriminació, ni per segregar per sexes, ni per gènere ni perquè tingui res contra els homes, sinó, justament, per tot el contrari, perquè, avui, no podem cometre els errors que ja vàrem cometre fa 230 anys; perquè, avui, vosaltres, president, consellers, diputats i tots els que ens seguïu des de casa, des de les xarxes, la televisió o la ràdio sou imprescindibles i, sense la vostra implicació, aquesta lluita tampoc la guanyarem.

Homes i dones som corresponsables; corresponsables per construir un món menys hostil per a les dones, corresponsables per construir una societat que trenqui amb totes les lleis que ens fan desiguals, corresponsables per construir un país que faci visible tots els problemes que patim les dones a diari. Som corresponsables, en definitiva, per erradicar el patriarcat i per tenir una societat amb dones sense por i plenament lliures de qualsevol violència masclista, i això, tot això, només serà possible amb un estat propi que respecti tots els drets per igual.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Anna Caula. Quan vulgui.

Anna Caula i Paretas

Bona tarda a tothom, i que tothom s'hi senti inclòs. Bona tarda, senyors i bona tarda, les que encara no ho tenen clar. Som aquí avui per dir que hem arribat, i que hem arribat per quedar-nos; les dones i els nostres companys de viatge, aquells que vulguin transformar el món amb una mirada feminista. I no hem arribat per conquerir l'espai, ni molt menys, arribem per compartir una manera diferent de fer les coses. No som els uns contra els altres, sinó que benvinguda la diferència, benvinguda la pluralitat i tant de bo que mai perdem aquesta riquesa. Però aprenguem a ser complementaris, aprenguem a enriquir-nos mútuament per aquest camí que hem de compartir, coneixedors, però, que els drets i els deures han de ser de tots i per igual, d'una vegada ja per totes. I, sí, amb la consciència, per part de totes, que no partim de la mateixa línia de sortida; nosaltres podríem dir que venim de molt més enrere i, per tant, ens queda molta feina per fer. I una gran constatació, que realment homes i dones crec que encara observem el món d'una manera diferent, que no vol dir exclouent.

Avui... –en feia esment la meua companya que em precedia–, jo avui no porto aquesta samarreta per casualitat, com molts altres dies. Fem un reconeixement a totes les nostres companyes exiliades, represaliades –la consellera Serret, la consellera Ponsatí, les companyes Rovira, Ponsatí... Però jo avui faria esment –i així una PR del nostre grup parlamentari ho acompanyarà– de la Dolors Bassa i de la Carme Forcadell; de la consellera Bassa i de la presidenta Forcadell. Perquè més enllà de tot allò que ens uneix, que és un fil groc, que ens uneix en molts aspectes per defensar una terra i una manera de pensar, ens uneix, crec que encara molt més fort, un fil lila. Un fil lila que elles han teixit sempre, que elles han construït no des que van ser parlamentàries o van formar part del món de la política, sinó des del primer moment que van lluitar per polítiques socials. I aquest és aquell fil groc i lila indestruïble que nosaltres sempre intentem transmetre, perquè la justícia social no va de la mà indestruïble d'aquesta lluita feminista.

I em quedo amb aquestes dos dones, pel seu bagatge vital, pel que ens transmetien, perquè, per mi, és la manera que jo anheló que es faci política en femení, política amb una mirada feminista. Elles han lluitat sempre, des de tots els àmbits; potser això ens donaria una explicació de per què la Llei de la renda garantida, per fi, es va aprovar per consens; casualitat o conseqüència que hi hagués una dona al capdavant? Tenim el mateix en la vida diària del Parlament: una presidenta que ens va impulsar a reorganitzar els nostres horaris. Una reforma horària perquè tota aquella conciliació familiar que moltes vegades en parlem, no només en parléssim sinó que passés. I trencar una llança a favor de que aquesta bandera feminista no és un eslògan per a elles, sinó que aquesta bandera feminista és arreu i es veu ara. Quan les vas a visitar ara a la presó, la Carme i la Dolors, aquesta bandera feminista la defensen a tothora; han mobilitzat, han transformat les presons.

Unes presons que també ens han de fer pensar: un 7 per cent de la població carcerària són dones, van a parar a unes presons que principalment han sigut pensades i dissenyades per a homes. Es troben amb que han de conviure amb molta gent diferent, però és que no s'han aturat, i arribes i..., han sigut reivindicacions laborals, reivindicacions de drets, acompanyament a totes les dones que s'han trobat, probablement, gent que ve de situacions molt dures. Ens deien que tres de quatre dones internades han patit violència masclista; dones que han patit o que probablement venen d'un entorn desafavorit socioeconòmicament. Elles al que s'han dedicat és a dotar de recursos aquestes dones; la meitat d'elles han començat ja a estudiar el graduat escolar o a treure's el carnet de conduir. Això és portar el feminisme integrat a l'ADN, això són figures polítiques com la presidenta Carme Forcadell i la consellera Dolors Bassa, algú que per aquestes idees han estat empresonades.

I parlem d'aquesta doble victimització: quan els primers mesos d'estar empresonades la lluita ha de ser que «Cap dona en l'oblit»...; això no els va passar a ells. Què ens passa? Per què ens ho mirem diferent?

Aquí tindríem també una altra doble victimització. Quan parlem amb companyes com la Najat del meu grup, parlem de més de mig milió de dones migrants que viuen a Catalunya, dones negres, indígenes, àrabs, amazics, trans, lesbianes, mares..., i tota aquella dona que en algun moment ha patit a la seva vida diària opressió. Perquè Catalunya és un país divers, el nostre Parlament ha de ser la mostra d'aquesta diversitat, perquè aquesta representativitat –com ens demanaven abans– d'aquest Parlament és vital perquè evolucionem com a societat. Sovint no som encara conscients de que hem de ser sensibles a totes aquestes realitats. I el feminisme és ser sororitat d'aquestes dones davant d'una societat patriarcal, com demostren moltes vegades fets on el poder legislatiu pot arribar a perpetuar aquesta opressió. Per tant, trenquem una llança també contra aquesta doble victimització de la gent racialitzada o immigrant.

Agafem també el testimoni o observem aquest increment de la ultradreta, tant en l'àmbit internacional com en l'àmbit espanyol. Es basa en la construcció dels enemics interiors i exteriors per incrementar dinàmiques d'odi i por. Aquests són els seus fonaments. I en aquest sentit, el discurs antifeminista té eixos ultraconservadors que són contraris a les llibertats individuals i col·lectives. El seu discurs d'odi és una oportunitat per fer una tasca decidida de cohesió social i de salvaguarda de tots els drets. Per què aquest tancament? Per què aquest replegar-nos cap a allò que sabem que no és correcte? I tant de bo també no oblidem que la lluita feminista sempre ha d'anar de la mà de l'antiracista.

A la passada legislatura formava part de la Comissió d'Igualtat. En aquesta comissió moltes vegades el que venen és a comparèixer multitud d'entitats, d'associacions..., moltes, i moltes d'elles són del món feminista o entitats de dones que s'agrupen en diferents sentits. Teníem les cineastes, les científiques, les dones que ens venien a parlar del món de l'esport; un nexa comú. A mi la primera vegada em va sobtar, a la tercera compareixença que escoltava, perquè pensava: «Jo podria haver vingut aquí a parlar de les necessitats o mancances com a dona en el món de l'esport i hagués repetit el mateix que ens han dit fins aquell moment.» I era en àmbits que no teníem cap punt d'unió entre uns i altres; per tant, alguna cosa ens ha de fer pensar.

Si aquí davant tinguéssim una urna d'aquelles que tots veiem habituals quan reparteixen les boles per fer el sorteig de la Champions, que en tenim unes quantes, crec que aquí tindríem una urna que probablement n'hi haurien tantes i tantes i tantes de boletes d'aquestes que les obriríem i ens quedarien àmbits per treballar que no acabariem els set minuts que em queden. Per tant, les barrejaré i, si m'ho permeteu, en trauria una. I aquesta ens podria parlar de les bombers, per exemple, un sector masculinitzat; un sector en què el 2008 no arribava a l'1 per cent les dones que eren bombers.

I si parlem de comandaments, diguéssim que podríem veure un escenari similar: per cada vint-i-vuit inspectors, dues inspectores; per cada cinquanta-un subinspectors, només cinc subinspectores. Hi ha poques dones interessades a ser bombers? Això ens ho podria contestar la Núria Picas. O les proves són discriminatòries per a les dones? Fixem-nos en aquestes dades: de bombers voluntàries, 154, ja pugem al 6,5 per cent. Per què aquesta diferència?

Fins fa poc, l'alçada mínima era un requisit físic? Potser sí, però jo crec que els bombers i les bombers deuen haver d'afrontar moltes i moltes tasques diferents, algunes que potser fer 1,90 t'afavoreix, però potser d'altres, més específiques, que fer 1,65 potser és un avantatge per arribar a altres espais. Per tant, probablement és l'alçada el que ens fa fer millors o pitjors bombers?

L'altre dia com a taller fèiem un castell, fèiem de castellers; us asseguro que en el moment que trontollava i la Núria Picas va ajudar a fermar-lo, la força d'ella seria per confiar-hi la vida. I us recomanaria que, en aquest sentit, tots creguéssiu que al capdavant hi pot haver una dona, que és tant o més capaç que un home.

Algunes proves en què estem parlant de resistència física, podríem analitzar també que són d'aplicació directa a la feina quotidiana que després haurà de desenvolupar un bomber? I aquestes proves, que les passes una vegada i després no s'han de revalidar, ens donen mesura que els homes realment ho van mantenint?

I de tot això que estem parlant, com que aquelles habilitats d'oficis de tradició masculina com mecànics, electricistes o paletes donen més punts i, en canvi, només recentment, han passat a puntuar habilitats d'àmbit sanitari, quan realment diríem, probablement, és un dels aspectes que més vegades es troba un bomber en segons quines situacions.

El 1989 entra la primera dona: Cecília Egea. I no va poder exercir com a cap de guàrdia inicial, ja que el cos no estava preparat perquè manés una dona en un operatiu d'incendis.

Ens queda feina i aquest és el problema. Avui ho sentia, hem parlat de mil coses que podríem fer, hem parlat de mil coses que tenim escrites; ja toca, perquè tota aquesta realitat que parlàvem de Bombers, que a hores d'ara encara sigui així, encara que el paper a vegades aguanta altres posicionaments, ens pertoca a tots fer extensible a tots els àmbits que això no sigui només una manera d'expressar-se, sinó de fer.

Parlava l'Anna d'anècdotes esportistes. Jo recordo que el primer any que vaig debutar a lliga femenina era l'única dona que entrenava. Si no vaig contestar trenta o quaranta vegades a l'entrevista què se sent sent l'única dona a la lliga, jo pensava: «Home, doncs, dec sentir el mateix que sent el meu company o l'altre. Desenvolupem una tasca professional.» Mai cap seleccionadora d'una selecció estatal absoluta, mai.

I si anéssim a buscar el reglament de la Woman Euroliga, que si aquest any estigués a davant de l'equip de l'Uni Girona, quan tu mires la reglamentació, obliga els entrenadors a vestir amb «traje» i corbata. Per tant, em podrien sancionar per anar a un partit i no lluir la corbata pertinent.

I aquí podríem anar parlant de què passa en el món rural: el 90 per cent de les dones prové del món rural, el 20 per cent adreçat a sectors primaris, l'altre 80 per cent és representativitat del món masculí.

I una altra cosa que hem de trencar –estem aquí per fer les coses d'una manera diferent–: jo crec que no podem parlar només de dones com a víctimes, que és una mica aquell deix que a vegades quan parlem aquí al Parlament va associat. Les dones volem parlar en positiu, volem parlar de crear, de repensar, volem parlar de coeducar, volem parlar d'urbanisme, però no volem parlar d'urbanisme només per il·luminar llocs foscos perquè són perillosos; volem parlar d'urbanisme per convertir les ciutats en una cosa diferent, perquè no siguin només planificades per homes blancs de cinquanta anys, sinó que la mirada femenina de com vivim les ciutats ens obligui a dissenyar i a poder conviure d'una manera diferent en aquestes ciutats.

Les violències masclistes són la conseqüència d'aquest llarg trajecte que estem esmentant, però entenem que no hem d'invertir només en aquesta última estació. Si transformem abans aquesta societat, no ens caldrà; l'última estació, l'arribada només serà o hauria de ser residual, perquè hi arribarien moltes menys víctimes. I també trencar una llança perquè ells, aquests maltractadors, moltes vegades no deixen de ser víctimes d'aquesta no coeducació.

I no volem només la nostra presència en carreres masculinitzades. Que no, senyors, que no va d'això, que no només hi ha d'haver-hi dones a les carreres tecnològiques; que hi ha d'haver-hi homes a altres sectors, com és la cura dels infants. No pot ser que a la carrera de tècnic d'educació infantil només hi hagi dones; no pot ser

que a educació infantil només hi hagi dones; no pot ser que en algun àmbit de l'educació o de la cura només hi hagin dones. Per tant, afrontem sempre amb aquest equipari de vasos comunicants, perquè sense millorar una cosa no millorarem l'altra.

Afrontem també la paternitat i la maternitat. I no ho podem afrontar obviant que tenim cossos diferents; no podem igualar mare i pare sense entendre que les dones són les que pareixen els fills i tot el que hi ha associat. Sí podem treballar per una criança compartida, sí que podem treballar intentant aglutinar tots aquests aspectes.

I com que després tindrem un altre torn de paraula, intentaré acabar de transmetre'ls tot el que a les dones ens agradaria: que sortíssim d'aquí amb un bri, havent transformat una mica més aquesta societat, que ja ha començat a caminar amb mirada feminista.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva. *(Veus de fons.)* Perdó, doncs, Eva Granados. Disculpi.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputats i diputades, vull agrair les intervencions de la Montse Pineda i de les companyes que m'han precedit.

I de totes les cites que es podien abocar avui aquí, que en tenim moltes, de molts referents, de moltes referents, he volgut recordar el 1976, al Paranimf de la Universitat de Barcelona, a les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, i la Mireia Bofill que ens deia: «Tot comença amb una dona que parla amb una altra dona i quan aquesta recull el seu desig i li dona la confiança i la força per fer-lo realitat.» Crec que és una bona manera de començar, perquè així comencen els canvis i així hem fet possible la igualtat totes les dones; així és com s'ha fet fort el feminisme.

I en aquest debat monogràfic, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens plantegem dos desitjos i un objectiu. El primer desig –i crec que l'Anna Caula també hi feia referència– és fer aquesta mirada inclusiva, perquè les dones estem a tots els col·lectius. No som un col·lectiu; som la meitat de la humanitat. I tot el que acordem en aquest Ple serà en benefici del conjunt de la ciutadania. No és un ple..., és un ple de les dones, però és un ple per a les dones i també per als homes. No volem que se'ns vegi com una part ni com un sector tot i les nostres especificitats. Perquè les polítiques de dones beneficien a tots i a totes. Aquest seria el primer desig.

El segon és que per una tarda les persones siguin més importants que els països, que no fem un debat identitari una vegada més, perquè l'agenda feminista és planetària.

I l'objectiu, l'objectiu és que compartim el diagnòstic. Aquesta tarda estan sortint i sortiran molts temes, molts debats, però des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem subratllar la importància del combat contra la violència masclista. Per nosaltres aquesta és la prioritat. Contra els assassinats masclistes, perquè ens estan matant.

I avui coincideix, avui 17 de desembre, fa vint-i-dos anys de l'assassinat d'Ana Orantes, que jo crec que va ser un punt inflexió, perquè va ser la que ens va permetre superar aquest debat dins de les cases, a l'àmbit privat, i treure el maltractament a l'opinió pública. Ella va anar a la tele, ho va anunciar, va denunciar el seu maltractament i, després, el seu exmarit va acabar amb la seva vida.

I crec que avui és necessari que posem noms a les estadístiques. La Lorena parlava del nombre de dones que han estat assassinades, però jo crec que és bo fer un homenatge, i crec que ho puc fer en nom de tots, si recordem en un moment els noms i les circumstàncies de les nou dones assassinades a Catalunya a mans de les seves parelles en el que portem d'any. La Susana, de Sant Feliu de Llobregat, de quaranta-quatre anys, que deixa un fill de tretze anys; l'Eva, de Terrassa, de quaranta-vuit

anys, que deixa dos fills, de dotze i catorze; la Rita Nicole, de l'Hospitalet de Llobregat, de vint-i-un anys, amb un fill d'un any; la Mònica, de Terrassa, de cinquanta anys; l'Evelyn, de Vic, de vint-i-sis anys, amb un fill de cinc anys; la Tamira, de Rubí, de quaranta-un anys, amb quatre fills, de vint, de divuit, de quinze i de dotze; la Yulia, del Prat, de trenta-sis, amb tres fills, de tres, de set i deu anys; la Irene, d'Olot, de quaranta-cinc anys, amb una filla de vint-i-quatre, i la Kelly, de Tarragona, de divuit anys. No són números, són vides, vides aniquilades per la violència masclista, i són fills, i són amics, i són les famílies que també són víctimes d'aquesta violència. No podem permetre que aquests noms, que aquestes vides s'esborrin de les nostres memòries collectives.

I, per tant, ens hem de posar d'acord que la prioritat, que no està sent atesa..., i que volem dir prou a les paraules, i exigim fets. I el que els volem traslladar és que Catalunya necessita un pacte contra la violència masclista, i no hi ha cap excusa per no tenir-lo. I crec que avui ens hem d'emplaçar tots –tots–, el Govern però també el conjunt de les forces parlamentàries i de les entitats feministes, a fer-ho possible entre tots i totes.

Vull donar les gràcies també al Consell Nacional de les Dones i també al conjunt de grups parlamentaris que hem tirat endavant aquesta iniciativa que ens va portar el passat 1 de juliol a que totes les forces polítiques aprovéssim la declaració a la que la Montse Pineda feia referència abans. És molt important fer avui aquest debat monogràfic sobre les dones, perquè passarem de la declaració a les resolucions, i les resolucions són d'obligat compliment pel Govern de la Generalitat; un ple en el que aprofundirem en la vida de les catalanes, i, per tant, també dels catalans, perquè, com bé sabem, tractar la relació entre homes i dones vol dir que impacta també en els homes. I aquí homes i dones hem de compartir l'objectiu de lluitar contra el patriarcat, que també s'ha citat en totes les intervencions, perquè el patriarcat ens perjudica a tots i a totes.

Però al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens agradaria que, més enllà d'aquest Parlament en el que constatarem les diferents situacions de discriminació que patim les dones pel fet de ser dones, aquest Ple signifiqués quelcom més, signifiqués el punt de partida per començar a modificar la situació, a partir de les polítiques públiques, per aconseguir la igualtat efectiva. Això ha de ser compromís de tots. Perquè no acabarem amb la discriminació històrica que vivim les dones només amb bones paraules i amb bones intencions; per aconseguir la igualtat efectiva i real entre homes i dones necessitem utilitzar la política com l'instrument transformador de la realitat en la seva màxima expressió.

I per mi aquí és on tenim la rellevància, perquè amb aquest Ple el que fem és portar la reivindicació i l'agenda feminista al cor del poder legislatiu. I sí, i si els drets de les dones estan permanentment amb polèmica a la societat i a la política, l'agenda de les dones consisteix en desenvolupar programes i polítiques públiques. I per això vull reivindicar el paper de la política. Tota agenda feminista desencadena polítiques públiques d'igualtat i genera drets de les dones en finançar-los. I és aquí on ens hem de posar d'acord, per fer realitat les reivindicacions, perquè no només de fets i proclames vivim les dones; necessitem que siguin polítiques efectives.

Volien posar en relleu des del meu grup parlamentari cinc punts bàsics; en podrien ser molts d'altres, però n'hem volgut subratllar cinc: l'accés a l'educació, l'accés al poder, l'accés a la riquesa, els drets sexuals i el dret a una vida sense violència. Volem posar aquests titulars. I la veritat és que tenim les lleis i tenim els drets, però no tenim la garantia del seu exercici. I aquí és on ha d'actuar el Govern, i també..., no només el Govern, també el conjunt de la societat. Aquest Ple, per tant, no només reivindica lleis, reivindica la garantia de que es compleixin i es facin efectius els drets.

Començo per l'educació. L'educació encara avui a Catalunya transmet continguts curriculars que segueixen diferenciant homes i dones. Ho hem dit moltes vegades, s'ha

de desenvolupar la coeducació. No tenim tampoc garantit el dret a una educació no diferenciada. També cal impulsar l'educació afectivosexual en l'entorn escolar. I hem de recordar la universitat, ho recordem moltes vegades: si el 60 per cent dels estudiants són dones, per què el 13 per cent de les catedràtiques només..., són dones?

El poder, el segon punt. El dret al poder deriva el dret a la paritat. Hauria de ser un dret irreversible, però no tenim garanties que sigui un dret irrevocable. La paritat és l'única garantia que la meitat de la humanitat està representada. I tenim bastantes sospites i mostres que no és així. De fet, encara les dones són més intercanviables que els homes en les estructures de poder.

Crec que hem de fer un balanç positiu en l'evolució de la presència de dones en aquesta cambra. Igual que abans recordava les dones assassinades i fèiem aquest homenatge, ara permeteu-me també que faci un petit homenatge.

El 1980, en la primera legislatura, van ser escollides set dones en aquest Parlament; eren només el 5,2 per cent dels parlamentaris, i les vull recordar: la Maria Dolors Calvet i Puig i la Teresa Eulàlia Calzada Isern, del PSUC; l'Helena Ferrer i Mallol i la Trinitat Neras i Plaja, de Convergència Democràtica de Catalunya; la Concepció Ferrer i Casals, d'Unió Democràtica, i les nostres companyes socialistes, la Rosa Barenys i la Marta Mata. Gràcies, companyes, per obrir-nos camí a totes nosaltres. (*Aplaudiments.*)

En aquests moments som cinquanta-vuit; això és el 43 per cent. Per tant, jo crec que encara ens queda feina, perquè, si la paritat és l'única garantia que la meitat de la humanitat estigui representada, aquí també encara tenim un camí a recórrer, als ajuntaments, al Parlament, als partits. Nosaltres tancàvem abans-d'ahir, diumenge, el congrés del PSC, i dèiem que «Som feministes» ha estat lema del nostre congrés, i aquesta paritat també la portem en els nostres estatuts. I, per tant, ens hem de plantar davant del fet que algun partit polític s'atreveixi a qüestionar les quotes esgrimint el mèrit. Tenim el dret a exercir amb la mateixa excel·lència i la mateixa mediocritat que ho fan els nostres companys, els nostres companys homes.

En tercer lloc –perquè se m'està acabant el temps–, els drets sexuals. La vindicació dels drets sexuals té a veure amb el fet que no hi ha hagut cap cultura que no hagi exercit un control sexual sobre les dones. En un extrem estaria el dret a l'avortament, que ens obliga a les dones a ser mares, i en l'altre l'abolició de la prostitució, un model de sexualitat on les dones podem ser comprades.

La democràcia espanyola ha legislat sobre la interrupció voluntària de l'embaràs, i, tot i els intents de la dreta de tirar enrere els nostres drets, el moviment feminista i les esquerres hem aconseguit mantenir-nos fermes en aquestes lleis. Tenim una llei orgànica del 2010 de salut sexual i reproductiva; el ministre Gallardón va intentar modificar-la, no ho va aconseguir, i esperem que des del Govern de Pedro Sánchez podrem recuperar també el dret de les menors de setze i disset anys a poder avortar sense el consentiment patern.

En quart lloc, el dret a la riquesa; també ho heu comentat abans en les vostres intervencions. El dret a la riquesa es concreta en el dret al treball i en el dret a l'autonomia, a l'autonomia econòmica de les dones. I hem de dir-ho, i ho diem sempre: hi ha dos mercats laborals, el mercat laboral dels homes i el mercat laboral de les dones; segueixen existint discriminacions, tant en termes quantitatius com en termes qualitatius. La majoria de contractes a temps parcial recauen en dones, i especialment el temps parcial no volgut. La bretxa salarial també s'ha assenyalat, tenim un 14 per cent de diferència en salari home i dona.

I vull remarcar –no ha sortit– un informe de Save the Children que parla de les famílies monoparentals i monomarentals, on són vuit de cada deu, aquestes famílies encapçalades per dones, on la pobresa supera el 50 per cent.

I, per últim, el dret a la vida sense violència física i coercitiva. Consisteix en aquells missatges en els quals s'intenta modelar el comportament dels homes i de les dones, el fet que es presenti un determinat model de masculinitat o de feminitat.

Aquí tenim la lluita feminista, però també la lluita dels homes igualitaris. Quan parlem del Ple de les Dones també parlem de la lluita dels homes igualitaris.

I vaig acabant. La situació mundial en aquests moments amenaça amb una regressió mundial en drets. Hem de combatre allò que el sistema patriarcal fa amb les dones arreu del planeta. Existeix la creença patriarcal de que és possible apropiarse del cos de les dones, i davant d'això cal millorar les condicions de totes les dones a qualsevol esfera de realització, començant pel nostre cos, i a totes les dones de tot el món.

El feminisme mostra que la solidaritat no és només una qüestió ètica, sinó que també de supervivència, de política. La nostra llibertat sempre està en relació amb les altres, les de tot el món. Per això les lleis i les polítiques han d'acompanyar el crit d'autonomia i llibertat de les dones que es van escoltant els últims Vuit de Març, en aquestes marees liles que hem tingut arreu del món.

L'agenda de la quarta onada feminista suposa anar contra la violència simbòlica contra les dones i altres explotacions, però no podem deixar d'abordar l'agenda de l'explotació sexual i reproductiva. S'ha acabat el temps de fer declaracions formals, cal debat, però sobretot el que cal és fer nostra, tots i totes, l'agenda feminista. Acceptar aquesta agenda és posar fre al neoliberalisme, que té la idea que tot es pot comprar i que tot es pot vendre; que els éssers humans es poden cosificar, i que podem ser objecte de transacció contractual. Cal fer efectiva aquesta igualtat. I al nostre entendre aquest Ple, aquest Ple de les Dones, hauria de servir per compartir el diagnòstic, per fixar prioritats, però sobretot per engegar les accions que estan al nostre abast. I esperem que entre tots i totes siguem capaços de fer-ho.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia. Quan vulgui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; moltes gràcies. Hola a tothom, hola a totes, companyes diputades, companyes de les organitzacions i moviment feminista, del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, companyes del Govern, companyes de la Mesa. Jo voldria començar recordant que avui es commemora, es celebra el Dia Internacional contra la Violència envers les Treballadores Sexuals, i crec que és una data que és important que commemorem també, perquè justament commemora uns assassinats en sèrie que va haver-hi a Seattle als anys vuitanta i noranta, on desenes de prostitutes van ser assassinades a mans d'un home.

I crec que és important recordar-ho perquè són dies com aquests, com el Vuit de Març, com el Vint-i-cinc de Novembre, els que realment ens interpel·len i ens demostren la importància que aquest Parlament debati sobre el que està debatent, que aquest Parlament debati i aprovi mesures que vagin directament a garantir els drets de les dones, a veure com les dones poden viure amb una vida lliure de violències, com progressar en la seva carrera, com ser mare o no ser-ho, com estimar com i qui vulguin, com decidir sobre el cos i el sexe, com cuidar-se, com ser cuidades, com tenir una llar i unes condicions de vida dignes. Ens queda molt a fer; ens queda molt a fer perquè estem lluny, estem molt lluny encara d'aconseguir aquesta igualtat. Un dia que ens diu que el feminisme ha de ser la lluita de totes les dones, també dels homes, sí, però sobretot de les dones, perquè les protagonistes en això hem de ser i som les dones: les dones del camp, les de la ciutat, les treballadores de la llar, les que treballen per compte aliè, les que són trans, *queer*, «inter», cis, dones lesbianes, migrants, racialitzades, les dones vulnerables, les dones amb diversitat funcional, les monomarentals, dones grans que volen viure soles, les dones joves, totes.

Nosaltres vam dir ja al Ple passat, que hi vam presentar una moció sobre les violències masclistes, que el feminicidi és la punta de l'iceberg de tot un sistema patriarcal que sosté i justifica la violència contra les dones. Per això qualsevol combat i defensa dels drets pel feminisme passa per combatre les violències masclistes des d'un abordatge integral. Només en una societat igualitària on totes les persones puguin gaudir d'un benestar mínim podrem dir que les dones estan lliures de violències i poden viure, poden estimar, poden ballar, poden caminar i poden sortir sense por.

És per això que fa sis mesos érem al Parlament de les Dones, se n'ha parlat molt. Jo vull agrair sobretot el paper de la Montse i de les companyes del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, que, efectivament, van nodrir els debats de la seva experiència, de la seva reflexió d'anys i anys sent capdavanteres en la lluita pel feminisme, i les institucions sempre hi hem anat a darrere, i crec que és important una vegada més reconèixer aquesta feina feta per les entitats del Consell Nacional de les Dones de Catalunya. I per això creiem que el que tenim com a repte en aquest Ple, ja s'ha dit, és passar de la declaració a les propostes de resolució, que, per molt que des de..., la Montse ens demani que siguem..., consensuem tot el que puguem, a mi em sap greu, crec que no serà possible en tot, perquè en realitat el feminisme és polític i el feminisme té una ideologia, també, i no totes coincidim en què les causes de les violències masclistes o que les causes del sistema patriarcal són les mateixes.

Per tant, dintre de posar en conjunt i en comú la voluntat de fer aquest Ple, que és la primera vegada –pel que tinc entès– que en la història que d'aquest Parlament es fa un ple monogràfic sobre els drets de les dones –per tant, ja era hora, també ho hem de dir entre totes plegades–, la voluntat aquesta és conjunta, però possiblement la identificació i les respostes potser no siguin les mateixes. Nosaltres sabem que hi ha qui creu que hi ha lloc per al feminisme en el model econòmic i de consum actual, en el model capital neoliberal; nosaltres no ho creiem. No creiem que es pugui avançar en la igualtat de drets entre homes i dones si no impugnem el sistema econòmic i productiu que condemna doble i triplement les dones a la precarietat, la vulnerabilitat, la violència masclista i estructural.

Des de l'inici de la crisi del 2008, aquest sistema capitalista neoliberal ha articulat una ofensiva regressiva. A través de l'austeritat i de les retallades en drets bàsics s'ha impactat directament en els drets de les dones i en les polítiques que es fan per defensar-los; ho hem vist en l'Institut Català de les Dones, ho hem vist amb les retallades que s'han fet en drets socials, en educació i en la lluita contra les violències masclistes, aquí a Catalunya i a la resta de l'Estat i a la resta d'Europa. Però és que, a més a més, aquesta ofensiva està imposant de nou valors conservadors i exclusions sexistes que han resultat en l'enfortiment de la cultura patriarcal i masclista i, si no, només cal que mirem el resultat de les darreres eleccions estatals per constatar-ho. És un perill real el que tenim aquí i cal fer-hi front. Al mateix temps, la globalització i el creixent pes de la societat de la informació, amb l'aparició de la violència i l'assetjament *online*, suposen nous reptes per a la construcció de societats lliures de violència i d'explotació per raó de gènere; estem lluny, estem molt lluny.

El feminisme té com a desafiament aconseguir la igualtat efectiva dels drets de les dones en tots els àmbits i en tot el seu cicle de vida, donant resposta tant a la discriminació de gènere com a totes aquelles altres discriminacions que moltes dones patim. Reclamem així la sobirania sobre el propi cos com una sobirania fonamental en el desenvolupament de vides dignes i justes, així com també en la construcció d'un país que tingui com a eixos centrals la dignitat, la llibertat i la igualtat de les persones. El cos de les dones ha estat històricament camp de conquestes, i ha estat objecte de maltractaments, violacions, explotacions i invisibilitzacions, però també ha estat protagonista de grans transformacions històriques quan s'ha reivindicat com un subjecte de ple dret social, econòmic i polític. La conquesta de les sobirania depèn també –i sobretot– de la reivindicació de la sobirania sobre els nostres cossos,

entesa com la capacitat de les dones a decidir lliures d'imposicions i tuteles, de forma autodeterminada i emancipada.

La nostra proposta política de feminisme, diversa i per a totes, i partint de la sobirania, es basa en diversos eixos que volem compartir a continuació: la redistribució; la construcció de la igualtat i la justícia de gènere està directament relacionada amb el desenvolupament de drets que garanteixin la redistribució de la riquesa i dels béns comuns, així com també la redistribució dels treballs necessaris per a la vida, siguin aquests remunerats o no.

Garantir la presència de les dones a tots els àmbits. En molts àmbits: econòmic, acadèmic, mitjans, també –i sobretot– en l'àmbit polític, però venim d'un model fet exclusivament per homes i per a homes. On són les dones? Un model que, a més a més, parteix de la separació radical de la vida laboral i de la familiar; model competitiu, model que prima qui té més èxit, qui demostra més, en pla «qui la té més llarga». Nosaltres no creiem que aquest sigui el model en el qual les dones ens podem encabir. Creiem que cal establir un nou model més col·laboratiu i més flexible centrat en les persones, centrat en les cures. Alhora, és imprescindible l'impuls d'accions afirmatives que garanteixin la presència de les dones en tots els àmbits i que incideixin sobre patrons culturals masclistes que assignen un estatus inferior a les dones, que invisibilitzen les nostres aportacions a la societat, menysvaloren la nostra veu i perpetuen uns mandats de gènere que estigmatitzen i que són sexistes. Això implica fer de l'educació i de la coeducació, de l'accés a la cultura i el desenvolupament del pensament crític un pilar central de les polítiques públiques per avançar en consolidar drets i erradicar el sexisme.

Les tasques de cura. Cal posar la vida humana al centre dels interessos polítics i fer sostenibles la producció i reproducció necessàries per al sosteniment de la vida. Per això cal involucrar poders públics, cal involucrar empreses, cal involucrar els homes en les tasques de les cures tradicionalment dutes a terme per les dones. Cal acabar amb la invisibilització d'aquestes tasques, amb la desigual distribució que provoquen una càrrega de treball sobretot sobre les dones, que, a més a més, al no estar remunerades, en la majoria de casos, encara accentuen més la feminització de la pobresa i la precarietat. A més a més, aquesta distribució i aquesta invisibilització ens porta, efectivament, a un sistema social que és insostenible, perquè, a més, és que està basat en el consum que no respecta les cures i que no respecta la natura, que no respecta els medis que fan la vida sostenible. Hem de combatre aquest model i hem de combatre el capitalisme i el neoliberalisme si volem avançar realment en la igualtat de drets entre dones i homes.

Relacions sexuals i afectives. Ja ho hem dit, defensem la sobirania sobre el propi cos per viure les nostres relacions sexuals i afectives lliures de discriminacions, violències i prejudicis, també per poder conèixer la nostra sexualitat fora de tabús i de prejudicis, per aconseguir una educació sexual diversa i no discriminatòria que garanteixi l'accés als anticonceptius de forma gratuïta i que dignifiqui la sexualitat en els diferents moments de la vida. També creiem que cal remarcar que el control i l'abús que exerceixen els sectors ultraconservadors, moltes vegades a través de les religions, de voler reprimir i tutelar la sexualitat de les dones és també violència masclista. I cal dir-ho.

Interrupció voluntària de l'embaràs. Advoquem pel dret de totes les dones a decidir lliurement sobre la interrupció de l'embaràs com una decisió inapel·lable, i aquest dret ha d'estar garantit per a totes les dones a Catalunya. I en aquest sentit presentarem una proposta de resolució conjuntament amb el grup de la CUP.

Prostitució. Manifestem el nostre rebuig i la necessitat de lluitar contra el tracte de persones amb fins d'explotació sexual. Ens comprometem a coordinar tots els actors socials i institucionals per abordar les vulneracions de drets humans en les situacions d'explotació, però també manifestem que volem treballar per la defensa

dels drets de les dones que exerceixen la prostitució, donant-los veu, ja que creiem que donar suport al seu apoderament és el primer pas per defensar els seus drets.

Violències masclistes. Les violències masclistes, ja ho hem dit, són un element estructural del poder patriarcal, són un greu problema social i polític que ens afecta a totes i a tots, són el resultat del domini i l'abús de poder dels homes sobre les dones i s'exerceixen en tots els àmbits: a l'escola, al treball, al carrer, als mitjans de comunicació, a les llars. Aquestes violències es basen en una visió androcèntrica que presenta el llenguatge, les relacions i el treball de manera neutra i es legitimen en no nomenar les dones i organitzar les estructures econòmiques i socials..., –perdó– des d'una perspectiva masculina. Normalitzem les violències quan acceptem les discriminacions com una cosa natural i inherent a les dones. Amb les noves tecnologies, amb les xarxes socials, a més, han aparegut noves formes de violència masclista: el ciberassetjament o el control del mòbil també és violència.

Davant d'aquesta gravíssima realitat, nosaltres volem un país on les dones, efectivament, però de veritat, tinguin dret a viure sense violència masclista. Per això cal una aposta ferma i hem presentat nombroses propostes en aquest sentit; en tornarem a presentar més, però cal una aposta política i de recursos clara per al combat de les violències masclistes, per al desenvolupament de la 5/2018, de la Llei per la igualtat entre els homes i les dones. I calen recursos. Hem insistit i hi insistirem, una vegada més.

Tot això que jo els he dit, tot això que des del nostre grup els hem volgut fer arribar és com nosaltres entenem que s'ha de combatre i s'ha de treballar pel feminisme; com nosaltres entenem que s'ha d'avançar en la lluita per la igualtat entre els homes i les dones. I tot això, efectivament, i com s'ha dit, no han de ser només declaracions, han de passar de les paraules als fets, han de ser mesures concretes.

Jo sempre aprofito quan hi ha un ple on parlem de feminismes o de violències masclistes, ja ho saben, sempre parlo de la meua filla, perquè al final teníem com molt clar d'on veníem però no tenim gens clar on anem, on avancem amb el futur de les nostres filles. Jo he vist coses a l'escola que m'han preocupat molt i també he vist coses que m'han animat molt i que m'han fet pensar que, efectivament, el present és feminista i el futur ha de ser feminista i no pot ser masclista. Per això avui també, per les nostres filles i pels nostres fills, per les nostres mares, per les nostres àvies, per nosaltres, homes i dones, diputats i diputades, companyes de les organitzacions socials, per totes nosaltres, aprofitem aquest Ple i sortim d'aquí fent política feminista, ja.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda a tots i a totes. Quan sentia la Montse Pineda dient «tenim una emergència que és abolir el patriarcat», he sentit l'impuls de dir «és que no cal que diguem res més, no?». Al cap i a la fi, aquest és l'objectiu del moviment feminista, aquest és l'objectiu també del Consell Nacional de les Dones, de totes les organitzacions que avui sou aquí presents, de també irrompre en el Parlament per portar aquest objectiu, aquest objectiu feminista, que és erradicar el patriarcat també de les institucions, que probablement és un dels llocs on més s'ha acabat inserint. Per tant, un cop més, gràcies per aquesta irrupció, gràcies per adaptar-vos –ja us ho vaig dir el dia del Parlament de les Dones– a unes dinàmiques que acostumen a ser a vegades llunyanes a les formes que tenim també des de les entitats, des dels col·lectius de les organitzacions de treballar. I, per tant, moltes gràcies i també gràcies a tots

els grups parlamentaris, especialment a totes les companyes amb les quals hem anat treballant aquests dies.

Heu irromput, hem irromput les feministes al Parlament, però el cert –i ho sabeu millor que jo– no és la primera vegada que ho heu fet. El moviment feminista va irrompre en aquestes dinàmiques patriarcals de les institucions, i un exemple d'aquesta irrupció va ser com els collectius feministes i els collectius de dones van ser imprescindibles en l'aprovació de la Llei 5/2008; van ser imprescindibles per anomenar les coses pel seu nom, i intentaré entretenir-me en aquesta qüestió de la importància d'anomenar les coses pel seu nom.

Avui parlem de drets, dels drets de les dones vulnerats històricament de forma estructural. Les violències que es donen en una situació determinada, es donen en una situació determinada, en un context social i històric i estan al servei dels interessos del poder i de la dominació que travessen tota condició social. Les violències masclistes, doncs, són l'eina fonamental que té el patriarcat per perpetuar la desigualtat, relacions jeràrquiques i el poder dels homes sobre les dones, la relació existent entre totes les agressions masclistes, les quals fins que *vam* irrompre, que *vau* irrompre en aquest Parlament per fer aquesta llei, que també ho va canviar tot en un context molt concret, determinaven que aquestes violències eren fets aïllats, existents només als marges del sistema o com a problemes fins i tot privats i domèstics en el si de la parella.

Les feministes vam trencar aquesta visió i vam explicar com, lluny de ser situacions puntuals, les violències masclistes responen a una realitat estructural on les dones estem i som sistemàticament sotmeses per un sistema on els drets de les dones –hi insisteixo– són vulnerats. Tenim una emergència, que és abolir el patriarcat.

I segueixo amb la necessitat d'anomenar les coses pel seu nom. Vam passar d'anomenar-li violència domèstica a començar a parlar de violència de gènere per acabar parlant de violència masclista. El primer concepte redueix l'espai; amb la violència de gènere té en compte la socialització diferenciada entre homes i dones, i, finalment, les violències masclistes posen el focus en l'estructura patriarcal com a generadora de violència. Les treu definitivament de la llar, reconeixent que poden passar en qualsevol context, i les desvincula també de la parella, reconeixent que qualsevol home, collectiu o estat pot exercir-les.

En temps de neofeixismes, en temps de dictadures patriarcals, en temps de negacionistes, davant els abusos i la violència patriarcal, en temps de Vox, és importantíssim que diem les coses pel seu nom. Per això hem trobat important dedicar un temps a qüestions que potser són òbvies, però que són importants, quan a dia d'avui hi ha gent a les institucions de l'Estat espanyol prenent una regressió en lògica de negació de drets cap a les dones. És importantíssim que tots i totes reconeguem aquesta estructura patriarcal, que és la que perpetua la violència contra les dones; no només proclames sinó conceptes i estructures que ens deixin molt clar contra què combatem. L'emergència és abolir el patriarcat.

I davant d'això trobem unes institucions públiques amb un sistema judicial que juga de part seva, que ens revictimitza, culpabilitza i que en cap cas ens protegeix. I no només és el sistema judicial qui juga en contra nostra. Tampoc l'Estat i la seva legislació no fan passos endavant per erradicar les violències. La llei d'estrangeria és violència institucional i deixa les dones en situació irregular, en una situació d'indefensió brutal davant dels casos de violència masclista. El desmantellament dels serveis públics o la reforma laboral són violència institucional que ens precaritza, ens col·loca, a les dones, en una situació de vulnerabilitat que sovint no ens permet escapar de la situació de violència. Dia a dia, és el moviment feminista qui marca el camí i qui combat des del carrer totes aquestes violències; són les dones treballadores, les de baix, les que sortim als carrers cada vaga general i les que volem revertir un sistema econòmic que ens oprimeix per sostenir els privilegis d'uns pocs; les que

volem un feminisme per canviar-ho tot. Perquè sí, perquè si no erradiquem d'arrel aquest sistema mai podrem ser lliures.

Ho sabeu: la CUP concepem el feminisme com una impugnació total a aquestes relacions socials i de poder que s'estableixen en el capitalisme patriarcal i racista. Nosaltres imaginem un feminisme que evita les mitges tintes, i que té la intenció d'abordar les arrels capitalistes del problema. Nosaltres no vindiquem un feminisme que permeti a unes quantes dones o a unes poques dones accedir a llocs de poder, a llocs directius, per permetre trepitjar, amb els seus privilegis, aquelles dones treballadores que sostenen la vida i que sostenen sovint les tasques de cura que ens permeten viure.

Davant d'aquesta realitat, les societats capitalistes s'han construït d'esquena a les bases materials que sostenen la vida, d'esquena a les dones; una economia que prioritza el creixement econòmic i una acumulació que ha declarat la guerra als cossos i als territoris. La vida humana, com la resta del que viu, depèn de la biosfera, dels seus materials i dels seus processos, i també de la gran quantitat de treball i energia que suposa ocupar-se dels cossos. La trobada entre les mirades ecologista i feminista pot contribuir –i mai millor dit– a donar llum a un nou paradigma.

Des del primer trimestre del 2012 –i segueixo anomenant aquesta precarització que ens condemna a les dones a tenir rostre..., a tenir rostre de pobresa–, la productivitat per hora treballada ha crescut deu vegades més que el salari. Deia: la pobresa té rostre, i tots els indicadors, sistemàticament, mostren una situació més desfavorable per a les dones. Menys renda, més risc d'exclusió i més pobresa.

Per nosaltres, en aquest sistema econòmic bastit sobre la nostra doble explotació, edificat sobre la violència masclista cap a les dones, el més responsable és fer tot el que estigui a les nostres mans per canviar les condicions en què vivim la majoria de les dones, i no estem parlant d'una utopia imaginària, sinó dels mínims per dibuixar un camí per assolir una societat justa, sabent del cert que per fer-ho no podem comptar amb un Estat espanyol –i acabo, president– que no és reformable, que és de naturalesa monàrquica, jeràrquica i patriarcal, i que és herència del franquisme.

Acabo citant Maria Aurèlia Capmany, que va escriure: «Amb la victòria de les tropes franquistes, podíem veure com s'organitzava una societat on seria absolutament necessari el penis com a targeta de presentació.» La ruptura també la fem contra aquest Estat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Esperanza García. Quan vulgui.

Esperanza García González

Bueno, buenas tardes a todos. Miren, el pasado mes de julio celebrábamos aquí en este mismo hemiciclo el primer Ple de les Dones, día que claramente fue histórico; una iniciativa que fue totalmente pionera, yo creo que muy positiva –estamos muy agradecidos a Montse y al Consell de Dones por ese trabajo y ese impulso. Y, con todo el respeto, tengo que decir que a mí este hemiciclo, esta mirada de estos hombres y mujeres sentados en este hemiciclo, me satisface más.

Y me satisface más porque la igualdad no es una cuestión solo de mujeres. Esta es una máxima que desde el Partido Popular hemos defendido siempre, porque es simplemente la constatación de la realidad. Al final, todos los círculos concéntricos de la sociedad tienen que estar interconectados, ¿no?, y somos hombres y mujeres los que juntos, caminando de la mano, podemos conseguir esa igualdad efectiva entre hombres y mujeres. Nosotros, que somos el cuarto círculo concéntrico, que somos los que nos dedicamos a esta noble pasión de la política, somos los que tenemos

la responsabilidad de empujar al resto de sectores de la sociedad, de esos círculos concéntricos, para facilitar esa tarea en el camino de la igualdad.

Que la realidad de las mujeres es muy distinta según donde hayan nacido es algo obvio, ¿no? Pero nosotros tenemos una oportunidad, como personas que vivimos en un mundo totalmente desarrollado y muy evolucionado, muy a diferencia de otros países, tenemos mujeres abuelas, mujeres madres, mujeres hermanas, mujeres compañeras de trabajo, mujeres amigas, parejas e hijas que tienen más dificultades que otras personas en conseguir sus objetivos. Tenemos la oportunidad de tomar ese legado positivo de todas las luchas y las reivindicaciones en igualdad del siglo XX, donde se abrieron muchísimas barreras y donde las mujeres podían llegar a muchos lugares donde generaciones anteriores no pudieron hacerlo, para superar esos roles divididos que estaban en el pasado, que ya los superamos, y empezar a trabajar por los roles compartidos.

Al final yo siempre digo..., y pongo un ejemplo que es muy sencillo, ¿no?: cuatro generaciones de mujeres de mi familia hemos sido autónomas –yo antes de entrar y de ser diputada en este Parlament–, y a qué vida tan diferente hemos llegado. Hemos vivido todas con mucha pasión –esto viene de carácter de familia–, pero es verdad que hemos ido avanzando a lo largo de los años en equilibrio entre lo que eran las responsabilidades, los compromisos y el poder realizar nuestros sueños. Ahora nos encontramos con una generación donde las mujeres han roto barreras, donde las mujeres no solo trabajan, estudian, cuidan, se cuidan, sino que además siguen siendo el núcleo familiar. Parece que hayamos duplicado tareas en el mundo de las mujeres.

Y creo que es el momento, el nuevo reto del siglo XXI, de luchar por la igualdad para *compartir*, compartir roles: compartirlos con los hombres. Un gran reto, donde los hombres puedan ejercer su paternidad sin ser estigmatizados; puedan pedir permiso sin ser señalados empresarialmente; donde las mujeres eligen ser madres o no serlo, y si no lo son no son menos mujeres por haber decidido no serlo; donde los hombres y las mujeres, en definitiva, sí que pueden desarrollar su proyecto de vida en libertad y en igualdad.

¿Y cómo podemos seguir avanzando? Porque aquí se ha hablado mucho de neocapitalismo, en fin, de sistema opresivo..., y yo creo que, desde el reconocimiento a la diversidad de opiniones, a la diversidad de instrumentos, a la diversidad de visiones que tenemos los miembros de la sociedad –incluidas las mujeres– de cómo conseguir esa igualdad, hay que respetar la pluralidad y avanzar sin desplazar al hombre. Esta es nuestra máxima desde el Partido Popular: defender la igualdad como un valor, no como una etiqueta, no como un recurso lingüístico, que esto lo hemos escuchado mucho desde este *faristol* y desde otros atriles. Un verdadero eje vertebrador de una sociedad que, al final, en igualdad va a ser siempre mejor, más libre y más justa.

Ese ha sido nuestro compromiso: ese ha sido nuestro compromiso en el pasado, como hemos demostrado con las decisiones de gobierno que hemos adoptado cuando lo hemos hecho; esa va a ser nuestra guía también de presente y de futuro, y además queremos reconocer especialmente aquellas mujeres del PP que nos facilitaron la tarea a todas, votaran o no al Partido Popular, y que han sido pioneras y estamos muy orgullosas de ellas, como fue la primera –la primera– vicecomisaria europea, la señora Loyola de Palacio, de la cual se cumple, hace poquitos días, el aniversario de su fallecimiento, y que lo fue en el año... –fíjense– 90. Como fue también nuestra presidenta Alicia Sánchez Camacho –expresidenta, Alejandro, con tu permiso–, que fue la primera presidenta de un partido en Cataluña mujer. Como fueron también nuestras primeras alcaldesas, como fueron también simultáneamente, en el año 99 –y no este año– la primera presidenta del Senado y la primera presidenta del Congreso.

Miren, nosotras vamos a basar todas las propuestas que hemos presentado en este Pleno en cuatro ejes, que en definitiva son los mismos cuatro ejes que han guiado toda nuestra historia como partido. El primer eje es el crecimiento y la estabilidad económica: la independencia de la mujer, la autonomía vital de la mujer pasa por tener independencia económica, es decir, más trabajo, más mujeres con mayor preparación, mejores trabajos, mujeres con su propio negocio y mejores condiciones, porque es la primera brecha que les impide desarrollar su proyecto vital en condiciones de igualdad.

Un segundo eje, que es educar en igualdad, eliminando estereotipos que dificultan, al final, la igualdad de oportunidades y fomentar los referentes femeninos. Pongo un ejemplo: Margarita Salas, científica, murió hace apenas unos meses, y todavía no le hemos hecho como sociedad un homenaje a todos sus logros científicos.

Un tercer eje, que es avanzar en conciliación y corresponsabilidad, porque la maternidad, efectivamente, es una de las brechas que más ensancha la diferencia de género, no solo con mejores salarios sino también con mejores condiciones en los trabajos para que ser mujer con proyecto familiar no penalice su presente y su futuro.

Un cuarto, que es el luchar contra la violencia de género, que es al final la cara más cruel de la desigualdad, y que hemos hecho desde el impulso del primer Pacto de estado contra la violencia de género.

Las mujeres tenemos una indudable –una indudable– capacidad como líderes y agentes de cambio. Solo tenemos que tender la mano a los hombres para impulsarlos y caminar juntos en la consecución de la igualdad.

Yo entiendo que las perspectivas y las miradas son diferentes según de qué partido se produzcan, pero si trabajamos entre todos, con generosidad, sin estrategias partidistas a corto plazo, conseguiremos mejorar y convertir al final la igualdad en un valor social.

El president

Gràcies, diputada. Un cop finalitzades aquestes primeres intervencions per part dels grups i subgrups parlamentaris, prosseguirem amb la intervenció del president de la Generalitat. President de la Generalitat, quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bona tarda a tothom. President... Celebrem avui un ple extraordinari sobre els drets de les dones, a petició de tots els grups, per abordar tot el que s'ha fet i tot el que ens queda per fer en polítiques d'igualtat.

Feien esment, algunes de vostès, en la seva intervenció, per exemple, del Parlament de les Dones, celebrat al mes de juny passat, precursor d'aquest Ple monogràfic; s'ha citat sovint la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, una llei molt avançada en el seu moment, de mirada àmplia, que contempla totes les formes i àmbits de violència contra la dona només pel fet de ser dona; la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, que vol garantir la igualtat efectiva entre dones i homes en tots els àmbits socials i personals, i, si em permeten, el pla de govern d'aquesta legislatura, que incorpora de forma específica la igualtat entre dones i homes en tots els àmbits, visió de gènere a la salut, a l'agricultura, a la justícia, a l'educació i a la seguretat, entre d'altres.

També voldria recordar que no fa pas massa setmanes l'Institut Català de les Dones..., celebràvem al Palau el seu trentè aniversari: trenta anys de feina continuats per fer arribar tots aquests avenços i per ajudar a la transformació social amb l'objectiu d'eliminar les desigualtats. El Vuit de Març, Dia Internacional de la Dona, en què celebrem i recordem la lluita actual i al llarg de la història de moltes dones en pro de la igualtat i que cada cop va a més. O, també, les campanyes institucionals que ens recorden i ens assenyalen la violència masclista, una violència que no es genera pel que fan les dones, sinó pel sol fet de ser-ne.

Totes aquestes iniciatives tenen per objectiu avançar en drets. Els drets de les dones són drets humans, frase que es va popularitzar arran de la Conferència Mundial de Dones de Beijing del 95, i que, darrerament, quan estem a punt de commemorar els vint-i-cinc anys d'aquella conferència, s'està reivindicant amb tota la força. Avançar en aquests drets és la nostra obligació, és el nostre deure com a Govern, i ho podem fer de tres maneres: primer, legislant millor; segon, donant millors serveis; tercer, canviant la perspectiva.

Legislat millor. Catalunya va ser pionera a l'hora d'impulsar marcs legals, com la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista –aprovada, per cert, per unanimitat i que preveu totes les formes i àmbits de la violència masclista en coherència amb les directrius internacionals. També la Llei –com esmentava abans– 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, en ple procés de desplegament i que, ves per on, conté articles afectats pel Tribunal Constitucional. Els ho detallarà més endavant la consellera, però amb la voluntat que les lleis s'adaptin a les necessitats de les persones i no a l'inrevés, i que s'actualitzin quan és necessari, proposarem modificar la Llei 5/2008 amb l'objectiu d'incloure en aquesta llei la violència institucional, la violència digital i una reforma per definir el consentiment sexual.

Segona manera que els deia abans: donant millors serveis. Ahir presentàvem l'acord de reforma tributària, que ataca la part dels ingressos, i ara abordarem la part de les despeses del pressupost per a l'any vinent. Anem per bon camí, i vull agrair la bona predisposició amb la que ens trobem.

Deixeu-me donar algunes pinzellades d'elements que poden ser útils en aquest debat específic que estem tenint avui. Per la banda dels ingressos apostem per la justícia fiscal. Ajudarem a qui menys ingressos té i contribuiran més les persones que més en tenen. I quin impacte té sobre les dones?, es preguntaran. S'ha alertat en diverses ocasions en aquesta cambra, la pobresa ataca amb més contundència les dones, i de forma més continuada en el temps. Per la banda de les despeses, em limito a puntualitzar també alguns dels detalls del projecte de pressupost en el que estem treballant i que presentarem a la cambra: 900 milions d'euros més destinats a salut, una quarta part dels quals serà per a atenció primària i que permetrà, entre moltes altres coses, incrementar més de sis-cents places de sanitaris de l'ICS, a la vegada que seguirem reforçant l'enfocament de gènere en salut, com hem estat fent des de l'inici de la legislatura, amb un nou protocol d'embaràs o el Consell Assessor en Polítiques de Gènere i Salut, que vam posar en marxa fa uns mesos.

En educació recuperarem els nivells de despesa previs a la crisi, amb despesa corrent ja estem 210 milions d'euros per sobre del valor del 2010 i molt per sobre del 2007, i que ens porta a tenir 5.700 docents més que el 2017. Recuperarem el finançament a les llars d'infants municipals amb 30 milions d'euros, desplegant el decret d'escola inclusiva, amb un augment de 13 milions d'euros o incrementant les beques menjadors amb més d'11 milions d'euros, sense oblidar en cap moment l'aposta per la coeducació i el compromís d'acabar amb la segregació escolar per sexes.

Volem destinar també 140 milions d'euros més per al desplegament del quart tram de la Llei de la renda garantida de ciutadania i prestacions de serveis vinculats en la incorporació laboral. Com saben, la precarització, la temporalitat i la parcialitat afecten de forma molt més acusada les dones, i a la llarga, acabarà tenint un impacte en les pensions que rebran. També destinarem 57 milions d'euros addicionals a reduir el 30 per cent del preu de matrícula i d'igualació de preus de màster, i incorporarem 12 milions d'euros per a igualtat de gènere i lluita contra la violència masclista que fins ara havíem d'avançar.

Són només algunes mesures que acompanyen a altres iniciatives que estan impulsant tots els departaments del Govern orientats a incloure la perspectiva de gènere de forma transversal. El pla STEMcat per afavorir la incorporació de noies a les carreres tècniques, la posada en marxa de creuer del Consell Assessor de Dones del Món Rural o l'Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista, entre moltes d'altres.

Per un tercer enfocament és necessari canviar la perspectiva, ara podria seguir un discurs purament institucional que detallés la feina feta, la feina que ens queda per fer, i que constati que Catalunya és un país avançat en la legislació, en consciència social i en serveis relacionats amb els drets de les dones, però citaria exemples i resultats d'una gran feina en pro de la igualtat efectiva de les dones –exemples i resultats–, una feina encomiable i necessària, però malauradament insuficient. Insuficient perquè legislant no n'hi ha prou, calen canvis estructurals, implementar polítiques transversals, però per sobre de tot cal sacsejar consciències per posar en qüestió l'*statu quo* i subvertir el rol de gènere dominant. De feina, com dèiem, se n'ha fet molta, i bona, però el camí que queda per recórrer per acabar amb els rols fruits del patriarcat és encara llarg i molt important.

Cal combatre els enfocaments arrelats des de fa segles i repensar el nostre entorn en clau de transformació feminista. Amb paraules de l'escriptora nigeriana Chimamanda Ngozi Adichie: «Anhelem un món d'homes i dones més feliços i més honestos amb si mateixos, i per aconseguir-ho hem de criar les nostres filles d'una altra manera, i també els nostres fills.» És imprescindible impulsar i desenvolupar propostes d'idees que concebin, que repensin, que reinventin un altre món per arribar a la igualtat real en tots els espais del nostre dia a dia. Els homes i les dones hem de posar fi a la mirada esbiaixada, masculinitzada que infravalora la meitat de la població. I aquesta és la clau, ho han dit pràcticament tots els grups, és el desafiament: fer-ho plegats, homes i dones junts. Parlar de drets de les dones és parlar de drets humans, hi insisteixo, és parlar d'igualtat entre persones, és parlar de fraternitat i de democràcia, i és també parlar de llibertat.

Diu Carole Pateman: «La construcció patriarcal de la diferència entre masculinitat i feminitat és la diferència política entre la llibertat i el sotmetiment.» Per tant, els homes no solament no ens podem desentendre de la lluita feminista, sinó que hi tenim un paper clau, tenim pendent una decisió per prendre, entrar en acció i participar de forma activa en la lluita per la defensa de la igualtat de gènere. La lluita feminista ha de formar part també de les nostres vides, i aquest ha de ser el nou punt d'inflexió que li cal a la nostra societat. És del tot imprescindible que, des d'aquest punt de vista, els homes ens preguntem on volem ser. Volem ser al costat de les dones en lluita per la igualtat de drets i oportunitats? I aleshores, quin ha de ser el nostre paper en aquesta lluita? I avui aquí en aquesta cambra, que s'ha apel·lat a les dones diputades, apello als setanta-set diputats homes. Hi estem disposats, som prou valents com totes les Dolors Monserdàs, Tereses Claramunts, Maria Aurèlies Capmany, Montserrat Roigs o Maria Mercès Marçals per tirar endavant aquest canvi? Ens ho creiem de veritat? La pregunta és senzilla, però la resposta no tant, perquè la resposta no l'hem de fer en els nostres discursos, no n'hi ha prou amb canvis estètics ni amb retòrica, la resposta ha de ser introspectiva i sincera. És el que marcarà la nostra conducta, la nostra aportació al canvi, a la transformació real de la societat, un punt d'inflexió d'importància cabdal.

Els homes hem de perdre la por a perdre, hem de perdre la por a perdre el domini de gènere. Cal que reflexionem amb generositat i que reivindiquem masculinitats justes i equitatives, perquè sense nosaltres, tinguem-ho clar, no és possible que transformem els rols de gènere. Ara i aquí m'agradaria que compartíssim aquest compromís: apostar per les dones; és a dir, per trencar paradigmes, apostar per desconstruir els rols de gènere imposats, des de la consciència, que no és una tasca fàcil, perquè cal desaprendre per tornar a aprendre, amb constància i perseverança, amb diàleg, amb consens i amb determinació. Com? Reconeixent que el masclisme forma part del nostre dia a dia, que forma part de nosaltres, de l'educació que hem rebut, de l'art, del consum. Acabant amb els adjectius i clixés que presenta l'home com a calculador, racional, pràctic, salvador dels indefensos, no emocional, competitiu, al·liconador i dominant –aquests són alguns dels adjectius i clixés associats a l'home. Reconeixent també que aquesta imatge de la masculinitat correspon a una imatge

forçada, creada, inculcada al llarg de la història, i compartint amb més persones, homes i dones, la voluntat de transformar realment aquest concepte de masculinitat. Cal donar via lliure a tota la potencialitat de les dones, que ens inundin amb tota la seva energia, la seva força, la seva capacitat, i només així, plegats, d'igual a igual, farem un país millor. Alliberar aquesta potencialitat implica trencar esquemes, sacsejar consciències, remodelar la nostra manera d'entendre'ns.

Deia al principi que no n'hi ha prou amb totes les lleis, polítiques públiques o accions que puguem fer per la igualtat efectiva, perquè mentre la meitat de la nostra població lluita per aconseguir el seu lloc legítim, on és l'altra meitat? Som també en un moment d'auge de moviments contraposats, d'acció i de reacció, i hi ha un rebot d'aquells que no volen canviar les coses, que volen imposar el fals relat que les dones ja tenen les mateixes possibilitats o que han de tenir un paper diferent del de l'home; moviments als quals els mou la por, por de perdre privilegis, d'ús de privilegis no merescuts, no legítims. En altres moments històrics les reivindicacions i les conquestes del feminisme també es van enfrontar a reaccions en contra. Només cal recordar la demanda del sufragi femení els segles XIX i XX en tots els països d'Occident. Per tant, fem-ho, sumem-nos a una nova manera de fer, de pensar, a dir no al masclisme, rebutjar tot pacte amb el masclisme i allunyar-nos d'aquells que l'avalen.

Ara com ara al món s'està donant un nou impuls feminista amb moviments que traspassen les fronteres, com el #MeToo o la cançó *El violador ets tu*, però encara cal anar més lluny. Deia la Woolf que no desitjava que les dones tinguessin poder sobre els homes, sinó sobre elles mateixes. Doncs bé, només amb el ferm compromís dels homes també obtindrem un escenari on la igualtat serà una realitat, per tant, en la lluita no esteu soles, nosaltres hi som. La participació de les dones és nuclear en tots els àmbits, cal que ho tinguem present, els homes sols mai ens en sortirem amb els nous reptes socials i de país.

Acabo. Des de la meua posició com a president de la Generalitat de Catalunya, i en nom del Govern, seguirem treballant perquè totes les polítiques siguin igualitàries, perquè la legislació que hem treballat no es canviï, perquè totes les polítiques públiques incorporin la igualtat de gènere i arribin a tots els àmbits de la nostra societat, i a vostès, diputades i diputats, els prego que en tots els seus àmbits d'acció també lluitin pel mateix, és la responsabilitat política i social que tenim tots plegats. El país necessita tenir aquesta ambició i necessita aquesta energia i, si em permet, aquesta passió.

Moltes gràcies. I a continuació, la consellera de la Presidència acabarà de desgranar la política del Govern.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president. A continuació, doncs, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. President, diputades, diputats, entitats, amigues i amics, bona tarda a tothom. Vull començar la meua intervenció en aquest debat posant en relleu la importància, la necessitat, l'oportunitat i l'encert de que el nostre Parlament celebri avui aquest debat general sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones. Un debat que ha estat possible gràcies a l'impuls del Consell Nacional de Dones de Catalunya, i en especial, vull agrair a la seva vicepresidenta, la Montse Pineda, la seva feina i la seva col·laboració.

El president, en el parlament amb què m'ha precedit, parlava del compromís de tot el Govern en el dret de les dones, i és que aquest compromís que posem en pràctica cada dia ens ajudarà en el camí d'arribar a ser dones, perquè com deia Simone de Beauvoir: «No es neix dona, s'arriba a ser-ne.» Som en un món que ha estat concebut com a masclista, sexista i patriarcal, on a les dones ens han arrabassat tots els drets durant milers d'anys i de forma universal. I és veritat que moltes coses han

canviat, però queda encara molt camí per fer, i no és qualsevol camí perquè avui dia encara no existeix una sola cultura en el món que hagi pogut resoldre la violència global contra les dones. I davant d'aquesta realitat, la determinació per transformar-la, i per poder transformar-la: la revolució feminista.

Deia Angela Davis que el feminisme és la idea radical que sosté que les dones som persones. Imagineu-vos: que el feminisme és la idea radical que sosté que les dones som persones. Doncs bé, com a dona que soc i com a consellera del Govern de Catalunya, els vull dir que necessitem un feminisme radical i necessitem ser radicalment feministes. I si en un principi la idea feminista era la de crear un món sense exclusions per a les dones, un món on les dones puguem desenvolupar tots els nostres projectes amb les mateixes oportunitats que els homes, aquest ideal s'ha anat enriquint amb la idea de poder modificar la mateixa noció de drets i de ciutadania.

Hem de partir de la reflexió sobre la ciutadania i sobre la democràcia per poder construir polítiques de gènere que erradiquin les desigualtats de fons, perquè el problema de la discriminació de les dones és un problema estructural, i no podem homologar la discriminació de gènere a altres discriminacions a la nostra societat. Hem de pensar i repensar les polítiques públiques tenint en compte l'estructura de desigualtat de gènere de les nostres societats, perquè les polítiques de gènere s'han de situar en un concepte de ciutadania i de democràcia, que doni compte dels problemes d'opressió i sexisme. No trobarem la resposta a aquest problema estructural si ens dediquem a fer una igualació de les dones amb allò ja existent.

La completa eliminació de la desigualtat de gènere i les relacions patriarcals no pot construir-se com una simple inclusió de les dones en les nostres societats, sinó que requereix el seu canvi per crear una veritable societat de totes i de tots, una democràcia també per a les dones, un món també per a les dones. Perquè les nostres societats s'han estructurat d'acord a un sexisme institucional que fa que els problemes de discriminació estiguin tant en les nostres organitzacions com en les nostres relacions socials, econòmiques, polítiques, culturals i familiars. I si resulta que un dels principals fonaments de la desigualtat de gènere es troba en la configuració de les relacions entre l'espai públic i l'espai privat, doncs hem de repensar la nostra economia, la nostra cultura i la nostra política de la reconstrucció de l'espai públic i privat. Aquesta és una tasca que ja varen començar les dones d'altres segles, és una tasca del present i és una tasca de les de futur. Les lluites feministes han aconseguit que les dones fem camí de l'esfera personal a l'esfera pública. I sí, encara tenim un sostre de vidre, però hem aconseguit entrar més en l'espai públic, i ho hem fet aportant tot el nostre potencial.

La sociologia ens explica que mentre els lideratges masculins volen aconseguir el triomf, els lideratges femenins volen aconseguir la qualitat; que el lideratge femení basa la gestió en el compromís, en la responsabilitat, en l'honestetat i en la cooperació, units a una gran dosi d'intuïció i de sensibilitat. En definitiva, des del lideratge femení treballem i aportem a l'àmbit públic la gestió dels valors.

Ens trobem en aquests moments en la quarta onada del feminisme i no aconseguirem en aquesta quarta onada una igualtat completa si en aquesta lluita no ens hi involucrem tots, les dones i els homes.

Fa un moment el president ens feia unes preguntes en referència als homes i ens deia: «On volem ser? I quin voleu que sigui el nostre paper?» I, a més, plantejava el repte de si hi estan disposats. Doncs jo els dic: «Endavant, president; endavant, consellers; endavant, diputats.» Necessitem els homes compromesos en la lluita feminista, necessitem els homes lluitant per una societat millor, necessitem els homes lluitant per la igualtat real, pel feminisme, que ens servirà a totes i a tots.

I per fer-ho és essencial que els homes facin el procés que hem fet les dones però a la inversa. Diu el sociòleg Jokin Azpiazu que els homes han de desconquistar el treball, retirar tropes del domini cultural i simbòlic i desapoderar-se del terreny polític, però sobretot els homes han d'introduir-se en l'espai privat.

Doncs bé, qüestionar-se remodelar o desconstruir la forma tradicional imposada de ser homes és un dels majors reptes del feminisme. De fet, les noves masculinitats han de ser un aliat del feminisme, perquè trenquen l'estructura patriarcal. I tots sabem que mentre la societat sigui patriarcal no hi podrà haver igualtat real. Aquesta serà la quarta revolució de l'onada feminista: incorporar les noves masculinitats.

I si parlava de l'espai públic i privat i de la necessitat d'aquest pas de l'home cap a l'àmbit privat, vull destacar algunes de les polítiques públiques adreçades precisament a transformar tant les tasques com les relacions entre homes i dones en allò que és privat. En concret, vull destacar polítiques en tres àmbits: les cures, els usos dels temps i la sexualitat igualitària.

Incorporar les cures en el rol que desenvolupen els homes en el seu espai privat suposaria una autèntica revolució. Per això, una de les actuacions destacades del Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere són aquelles campanyes de sensibilització sobre la distribució per sexes de les tasques de la llar i de cura i el seu valor social i econòmic.

Però per arribar a fer efectiva aquesta sensibilització calen altres reformes estructurals de la nostra societat, com una distribució més racional del temps en la nostra vida quotidiana. I per això en aquest punt vull posar en valor i relleu l'oficina per la reforma horària, perquè volem consolidar el factor temps com una nova mesura de llibertat, de benestar, però també d'equitat de gènere, perquè sense la revolució horària serà impossible fer efectiva la revolució de la igualtat entre dones i homes en l'espai privat.

I com els deia, vull destaca d'aquest àmbit privat la importància d'aconseguir una sexualitat igualitària, el plaer de tu a tu. I per això necessitem una veritable educació sexual a les escoles. El pla estratègic també treballa en aquest àmbit. Cal transformar radicalment el patró sexual de la pornografia. Sabem que és el patró en el que s'emmirallen molts joves, sabem que és el patró que molts normalitzen, normalitzen aquesta ficció i aquesta violència. Per tant, no només el sentit comú, sinó la realitat que tenim al davant fan urgent i necessària una nova educació sexual a les escoles.

I entro a parlar també de violència. Tenim problemes de violència, especialment en els llocs més privats i més íntims. Estic parlant de violència masclista i estic pensant en una violència que les dones fa molt temps que tenim clar que volem eradicar. De fet, fa poques setmanes celebràvem el Dia Internacional contra les Violències Masclistes. De fet, aquella mateixa setmana teníem un ple ordinari aquí al Parlament i vàrem poder parlar sobre aquelles polítiques públiques contra la violència masclista. De fet, en aquest Parlament totes i tots coincidim en dir les coses pel seu nom: els assetjaments, les violacions i els assassinats de dones són violència masclista. I, de fet, a principis d'aquest mes de desembre, ja va tenir lloc el plenari de la Comissió Nacional contra la Violència Masclista.

I és en aquest punt que vull posar en valor l'Institut Català de les Dones. Des del Govern, des de l'institut, treballem en un gran ventall de polítiques i estratègies per fer efectiva la igualtat de gènere. I si el que volem és aconseguir la màxima eficàcia, si el que volem és l'impacte real d'aquestes polítiques, si el que volem és arribar a bon port, és imprescindible la tasca de l'institut per tal d'impulsar i coordinar les accions i els projectes dels diferents departaments de la Generalitat. Per això, en aquesta nova etapa que hem iniciat de l'ICD, la prioritat és la coordinació de totes les polítiques que fem des del Govern; el nostre objectiu no és el nombre d'iniciatives, el nostre objectiu és aconseguir un impacte real per transformar aquelles realitats que no ens agraden.

I, en aquest sentit, hem reactivat i potenciat el grup de treball per a l'impuls i el seguiment del Pacte nacional per l'erradicació de les violències masclistes a Catalunya. Aquest grup de treball, que ja ha concretat l'enfocament del document i la metodologia de treball, comença a treballar ja en l'elaboració d'una proposta de document base que reculli els compromisos principals d'aquest pacte nacional, i que

ha de buscar la participació i el suport del Parlament de Catalunya, del Consell Nacional de Dones de Catalunya, de la Comissió Nacional per a l'Abordatge de la Violència Masclista i de tot el conjunt d'entitats especialitzades, agents socials i societat civil per facilitar la participació d'una àmplia majoria social perquè esdevingui un veritable compromís que transcendeixi més enllà dels governs.

I tal com ha dit el president, aquest Govern té la voluntat de proposar reformes en la Llei 5/2008, de violències masclistes, per tal d'incloure la violència institucional, la violència digital i una reforma per definir el consentiment sexual.

I si tenir un marc jurídic adequat és un instrument imprescindible per a les dones, avui també disposem d'una arma que ens fa poderoses i ens empodera, que és internet i les xarxes socials, que han fet possible l'intercanvi d'experiències entre dones que han patit, o no, violència, i així ens han reforçat i s'ha augmentat la nostra llibertat.

Recordeu l'any 2017? L'any 2017 va ser un any d'especial empoderament per les dones; l'any 2017 és l'any que es va incloure de manera oficial al diccionari el terme «sororitat», amb la definició de «lligam estret entre dones basat en el compartiment d'experiències, interessos i preocupacions». I va ser precisament..., o potser a conseqüència d'això l'any del #MeToo, els primers grans moviments globals a les xarxes en què es visibilitza l'allau d'agressions sexuals que les dones de tot el món patim en el nostre dia a dia. Internet i les xarxes socials van fer possible un punt d'inflexió revolucionari en la visibilització i la lluita contra la violència masclista. I gràcies a internet i a les xarxes, trobem una altra d'aquestes revolucions on de manera conjunta es denuncia la falta de presència femenina en espais públics o de poder, amb el moviment on som les dones, #OnSónLesDones, perquè això encara avui ens ho hem de preguntar en moltes ocasions.

Per acabar, no vull deixar de banda l'àmbit de la política, perquè malauradament les dones en la política encara tenim també un sostre de vidre. La política, des d'on legislem i des d'on executem les polítiques públiques per la igualtat de gènere, també forma part de l'organització patriarcal; com deia, des d'un principi, és un problema estructural. Hem de millorar la participació de les dones en la política. No podem negar els avenços, que han estat molts, però si ho fem pensant que ja ho tenim tot fet, ens estem enganyant.

Per acabar, permetin-me, i sense afany de voler polemitzar..., avui mateix aquí en el Parlament, s'hi mirem la Mesa –president, no tinc cap intenció de polemitzar–, però, és evident: els rols de la presidència i les vicepresidències del Parlament són totes per a homes, i les secretaries, les primeres, també són totes per a homes. Fins aquí, tota una jerarquia. I ens queden els extrems, en taules diferenciades: les dones ocupant les últimes secretaries.

Però tampoc seria just parlar d'aquest Parlament sense recordar que ha tingut dues presidentes: la presidenta De Gispert i la presidenta Forcadell, que avui no pot estar en aquest Parlament perquè, com saben, és injustament empresonada. I precisament parlar de la presidenta Forcadell, en aquest cas, com a presa política ens serveix també per posar de manifest la invisibilitat de les dones també en aquest àmbit. Hi ha diferències entre les dones i els homes quan parlem de preses i presos polítics i d'exiliades i exiliats.

Acabo seguint el concepte de sororitat i adaptant al plural una frase de la periodista Oprah Winfrey: «Les dones no som les nostres circumstàncies, som possibilitats. Si això ho sabem, podem fer el que sigui.»

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Després de les intervencions del Govern, és un torn de nou per als grups i subgrups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Me van a permitir que utilice esta réplica no para replicar, sino para ahondar en mi discurso anterior. Creo que hoy no es día de reproches, no es día hoy para mirarnos entre nosotros, sino que es día para mirar a esas mujeres que necesitan que nos pongamos de acuerdo. Por todas ellas y por todas nosotras.

Decía Simone de Beauvoir que el feminismo es una forma de vivir individualmente y de luchar colectivamente. Y creo que eso es precisamente lo que nos está pidiendo la ciudadanía, que pongamos en el centro de la agenda política aquello que nos une, sin levantar fronteras en la inmensa pluralidad de lo que es el feminismo.

La igualdad entre hombres y mujeres no se puede centrar, como decíamos, en cambiar palabras, sino en cambiar políticas y en aprobar mejoras que nos acerquen hacia la igualdad real. Yo creo que estaremos todos de acuerdo en seguir avanzando en medidas que favorezcan, por ejemplo, la igualdad en el ámbito laboral, en que aplicar desde nuestra comunidad autónoma el Pacto de estado contra la violencia machista, aprobado con consenso desde el Congreso de los Diputados, es algo vital y que debemos hacer, y que tenemos que garantizar también una educación que fomente los valores del respeto, la corresponsabilidad y la superación de estereotipos para llegar y alcanzar esa igualdad efectiva entre mujeres y hombres.

Pero hace falta ir mucho más allá, hay que pasar, como decía, de la propuesta a la protesta... –perdón–, de la protesta a la propuesta (*remor de veus*) y de la propuesta a las medidas específicas y reales. A ver si ustedes no han tenido nunca un lapsus, que les hace mucha gracia. Pero, bueno, no pasa nada.

Decía que hay que pasar de la protesta a la propuesta y no quedarnos solo en la propuesta. Porque aquí hemos visto muchas buenas declaraciones de intenciones, cartas a los Reyes, ahora que viene la época, pero es que lo que hace falta son medidas específicas, medidas reales, y eso es lo que nosotros pretendemos hacer en este Pleno.

Porque son muchas las mujeres, por ejemplo, que siguen sufriendo la lacra de la violencia machista. Y por eso les explicaba antes que hemos puesto encima de la mesa la creación de unidades de valoración forense integral. Y hemos instado al Govern a ponerlas en marcha de manera inmediata tras su aprobación. Creemos, con toda nuestra convicción, que estas unidades ayudarán a salvar vidas, que ayudarán a las mujeres.

Y creemos también que tenemos que llegar a acuerdos para garantizar la dotación presupuestaria para combatir esta lacra social en todos los niveles institucionales, cubriendo, por ejemplo, el aumento en plazas en centros de acogida, con asistencia sanitaria, con asistencia terapéutica, con medidas para la inserción sociolaboral, y también dar apoyo a las víctimas invisibles de la violencia machista: a esas hijas y esos hijos que se han quedado sin sus madres, a los familiares, a los amigos de esas víctimas directas.

Yo les digo que en este Pleno monográfico debemos poner el inicio de estas medidas concretas, medidas concretas para todas aquellas mujeres que sufren problemas de violencia y de discriminación. Una violencia y una discriminación que además se acrecienta cuando las mujeres pertenecen al colectivo LGTBI. Este colectivo aún está esperando que se dé cumplimiento a múltiples resoluciones de este Parlamento para garantizar la libertad, la igualdad efectiva y la no discriminación de la mujer dentro del mismo.

En este mismo sentido, quiero referirme de manera especial a la discriminación que sufren las personas transgénero, una discriminación muy injusta tanto a nivel social como, por ejemplo, en el mundo laboral. Y por eso, nosotros, desde Ciudadanos, proponemos elaborar un programa de inserción sociolaboral destinado específicamente a estas personas, a la par que ponemos también en marcha campañas contra la estigmatización y la discriminación para favorecer su contratación.

Hablaba también en mi anterior intervención, y creo que lo hemos compartido, de la importancia de la educación en igualdad como uno de los ejes fundamentales

para acabar con el machismo. Es necesario romper con los estereotipos de género entre los más jóvenes, y esto pasa, evidentemente, por visibilizar el papel de las mujeres y por reconocer su contribución a la sociedad.

Y hablando de la necesidad de reconocer a mujeres relevantes de nuestra historia, quiero aprovechar para anunciarles una de nuestras propuestas que es una propuesta para ensalzar la figura de Clara Campoamor, una pionera que consiguió un hito histórico: que las mujeres españolas pudiéramos votar. En una época muy convulsa, en una época difícil, ella nunca se resignó y luchó firmemente por defender la igualdad, la libertad y los derechos de ciudadanía de las mujeres. Así que esperamos que todos los grupos parlamentarios nos puedan apoyar en esta propuesta, que sin duda contribuirá a visibilizar a una de las mujeres más importantes de nuestra historia. (*Aplaudiments.*)

Hablábamos de jóvenes y hablábamos también de violencia machista, y creo que hay que insistir en la idea y en la preocupación que tenemos porque cada vez hay más víctimas y también agresores jóvenes. Estamos conociendo casos alarmantes de agresiones sexuales entre jóvenes, y ante semejante barbaridad no podemos quedarnos de brazos cruzados. Para ello nosotros creemos que es clave desarrollar una estrategia de prevención de la violencia machista en los centros educativos, y también de prevención de acoso escolar por razón de género, y también en los espacios de ocio educativo y en los espacios juveniles.

Otro aspecto al que también me he referido anteriormente es combatir la pobreza, y en especial la feminización de la pobreza. Y esto se hace con políticas reales de conciliación, con políticas de corresponsabilidad entre mujeres y hombres, con políticas para la reducción de la brecha salarial, del desempleo y de la precariedad laboral de las mujeres.

Para nosotros es una prioridad volver a financiar la educación infantil de cero a tres años en los presupuestos de la Generalitat, y también aumentar el número de plazas. Se refería en este caso el señor Torra, el presidente de la Generalitat..., parece que tienen intención de destinar recursos a la educación de cero a tres años, y la verdad, que sería toda una novedad que nosotros agradeceríamos, porque durante los últimos años ustedes no han dedicado ni un solo euro a la educación infantil de cero a tres años. Esperamos que esta vez esa promesa se cumpla, señor Torra.

También tenemos que hablar de las mujeres con discapacidad, que sufren además una doble discriminación: primero, por ser mujeres, y segundo, por tener discapacidad. Y por ello debemos poner todo lo que esté en nuestra mano para garantizar el derecho de las mujeres y niñas con discapacidad a la participación plena y en igualdad en nuestra sociedad y, por supuesto, también en el mercado laboral, con medidas específicas para su inclusión en el mundo laboral.

Les decía también que hay que abordar las desigualdades desde los distintos ámbitos de la vida que afectan a las mujeres, como por ejemplo esa carrera de obstáculos que sufrimos muchas en el mundo laboral. Desde Ciudadanos siempre hemos tenido muy clara esta realidad que como sociedad no podemos permitirnos. Por eso creemos que hay que establecer incentivos a aquellas empresas que faciliten la conciliación a sus trabajadores, sean hombres o mujeres, para el cuidado de sus hijos o para el cuidado también de familiares con dependencia.

También creemos que sería importante abrir una línea de subvenciones a las mujeres autónomas de más de cincuenta años cuyos ingresos no alcancen el salario mínimo interprofesional, de manera que puedan financiar la cuota mínima o bien ampliar su cotización.

Y también impulsar la creación de un consejo de mujeres emprendedoras para aportar soluciones a las problemáticas de las mujeres en el mundo de la empresa.

Pero también en el mundo rural. La actividad de las mujeres en el sector primario y en el mundo rural siempre ha sido intensa, pero muchas veces ha permanecido invisible, por considerarse que era una extensión más en las tareas del hogar. En

2011 se aprobó una ley estatal para fomentar la titularidad compartida de las tierras, pero ocho años después en Cataluña únicamente cinco mujeres se han inscrito en este registro de titularidad compartida. Por tanto, creo que tenemos la obligación también de dar a conocer esta ley mediante campañas informativas, así como también llevar a cabo campañas específicas que favorezcan el emprendimiento de las mujeres en el mundo rural.

Otro ámbito también donde persisten las desigualdades es en el deporte. Según datos del informe «Les dones a Catalunya 2019», del Institut Català de les Dones, las mujeres representaron el 24 por ciento de las licencias federativas en Cataluña durante el 2017. Lamentablemente sigue habiendo todavía muchísimos estereotipos, que se traducen en que las mujeres no practican determinados deportes ya que se tradicionalmente estos han sido practicados por hombres. También creemos que es importante visibilizar la presencia de mujeres en determinadas profesiones relacionadas con el deporte, como por ejemplo la profesión de árbitro, que mayoritariamente, pues, ha sido tradicionalmente ejercida por hombres. Por eso nosotros queremos llevar a cabo acciones de sensibilización para la lucha contra el sexismo en el deporte, por ejemplo, colaborando con federaciones deportivas, proponiendo también campañas del fomento del deporte base que visibilicen a figuras femeninas en deportes mayoritariamente practicados por hombres, y también a la inversa, figuras masculinas en deportes mayoritariamente practicados por mujeres, para acabar ya con los prejuicios.

En definitiva, creo que debemos realizar todos un esfuerzo mayor, debemos mirar al futuro y aportar soluciones de peso para todas las mujeres. Creo que tenemos que ser ambiciosos y no conformarnos y seguir avanzando en esta lucha, hasta alcanzar la igualdad efectiva entre mujeres y hombres.

Antes citaba a Clara Campoamor y quiero acabar con una de sus citas. Decía Clara Campoamor que la libertad se aprende ejerciéndola. Así que, compañeras, seamos libres para ser iguales.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats... Gràcies a la Montse Pineda pel discurs valent, coherent, i no se m'acut cap millor manera de començar aquest Ple monogràfic avui que amb el discurs que has fet. Gràcies també per la feina incansable que fas sempre i per tota l'ajuda que ens doneu des de les entitats, des del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, a qui també donem la benvinguda, i també a la Lucía.

Certament, i abans ens ho recordava la mateixa Montse, en uns mesos celebrem els vint-i-cinc anys de la IV Conferència Mundial sobre la Dona de Beijing, que va aconseguir una declaració inèdita, signada per unanimitat pels 198 països, i un pla de treball que va permetre consolidar avenços significatius en la igualtat de dones i homes arreu del món.

Vint-i-cinc anys després, les dones veiem que estan en perill drets que ja havíem conquerit. En lloc de seguir avançant en els nostres drets, en alguns àmbits, en alguns territoris, estem més a la defensiva de no perdre allò que vam guanyar que no pas de seguir avançant. I és que en ple segle XXI la dreta més radical, el feixisme, s'ha instal·lat de nou entre nosaltres, al territori europeu, als Estats Units i a l'Amèrica Llatina. Un feixisme, una ultradreta que té formes diferents però que comparteixen un caràcter autoritari, una preferència per l'homogeneïtat per davant de la diversitat, per la jerarquia i l'ordre per davant de l'igualitarisme, sobretot amb uns discursos homòfobs i masclistes.

Avui al continent europeu només hi ha quatre parlaments nacionals on no hi ha la presència de la ultradreta, i fins a vuit països han vist com en els seus governs centrals hi ha tingut presència la ultradreta en els darrers dos anys. D'aquesta manera estan progressant posicionaments reaccionaris i amenaçadors cap a drets conquerits per les dones en diferents matèries en les darreres dècades. En temes d'igualtat dins de la parella, del dret, però també de l'accés a l'avortament, de decidir sobre el nostre propi cos, de la lluita contra la violència masclista i per una igualtat real i efectiva. S'estan amenaçant entitats feministes i s'estan qüestionant elements tan bàsics i tan elementals com són les quotes, que ens permeten que avui s'estigui intentant assolir la paritat en parlaments, en governs i, en general, en espais de poder.

És per això que en el Ple monogràfic d'avui és tan important. L'1 de juliol vam fer un ple només de dones –abans també hi feien referència–, i va servir certament per enfortir la relació de les diputades amb les entitats de dones, que també ens fa qüestionar que haguem de fer un ple només de dones perquè això passi. Però cal prendre mesures que siguin reals, que tinguin un impacte real, i no actes simbòlics que puguin semblar més propis d'altres temps.

Nosaltres entenem que el moment és greu i que per això cal que treballem juntes, perquè això ens afecta a totes, perquè cap dona ha aconseguit els drets dels que gaudim avui per si mateixa, perquè tots els drets dels que gaudim totes nosaltres i la resta de dones s'han conquerit abans per altres dones que han lluitat i que han estat arriscant la seva vida.

Per això també se'ns fan estranys a vegades discursos de l'anomenat «feminisme lliberal», que el trobem profundament individualista, davant d'una lluita que és col·lectiva. Perquè no podem ser lliures una a una i perquè la lluita és de totes. Per això cridem eslògans com «Si en toqueu a una, ens toqueu a totes», perquè més enllà de partits, més enllà de sigles, hem de seguir treballant endavant, perquè és la vida de totes, la que està en perill.

Les amenaces són múltiples, i el feixisme que penetra a través de discursos de líders polítics i de referents també entra en comportaments de la vida quotidiana. La correcció política, que ha servit, doncs, per mantenir polítiques i mesures que evitin ofendre grups vulnerables, llenguatge i comportaments discriminatoris, avui també està amenaçada per la ultradreta, que ho vol emmascarar com una manca de llibertat i fins i tot l'anomena «censura». Parlar des d'aquestes posicions d'odi, mantenint discursos d'odi com pot ser «el feminisme és càncer», és exercir l'odi.

El negacionisme, que també el tenim present, que és bàsicament negar una evidència per evadir-se d'una realitat que et resulta incòmoda, tot i que sigui verificable, que sigui empíric, també és un exercici d'odi. I quan el negacionisme esdevé ideologia, quan s'utilitza per fer polítiques, aleshores permet que ens segueixin matant sense que passi res.

Tornem a sentir a parlar i normalitzar conceptes com la violència domèstica, que el que vol fer és amagar una realitat, i la realitat és que la violència sí que té gènere. Si no fos així, si la violència no tingués gènere, que algú ens expliqui on estan els més de mil homes que en teoria han estat morts a mans de les seves parelles o de les seves exparelles. Descriure l'home com una víctima real és una forma de colonització dels drets humans de les dones, d'apropiar-se del llenguatge propi del moviment feminista. Demanar la persecució efectiva de denúncies falses, on la Fiscalia General de l'Estat, un òrgan que precisament no és massa feminista –ja diu que pràcticament no passa mai–, és fer un qüestionament constant de la víctima de violència masclista. No hi ha cap altre delictes en el qual es qüestioni la víctima. Només la violència masclista, i sobretot les agressions sexuals.

Això està posant en perill la lluita contra la violència institucional, una lluita que està costant molt d'entrar a la judicatura, a la policia, en els sistemes d'atenció. I és per això que se'ns han de disparar totes les alarmes.

Discursos de l'odi on pretenen fer creure que la desigualtat és un estat natural de les coses; discursos on el feminisme es vol presentar com una víctima, o pitjor, discursos utilitzant paraules com «feminazi», que, a banda d'estar banalitzant els horrors del nazisme i de l'Holocaust, és una estratègia dels mateixos que volen mantenir el sistema masclista del qual s'estan aprofitant.

La realitat és una altra. En tres segles de moviment feminista, no hi ha cap persona que hagi estat agredida, morta, executada, torturada, segrestada o desapareguda. No ha passat mai, res d'això ha passat en nom del feminisme.

Els neomasclistes, la reivindicació de la masculinitat que recorre a l'insult fàcil, a l'agressivitat verbal, també estan fent que es desplaci el que anomenem «la finestra d'Overton», que és el rang d'idees sobre les quals creiem que és acceptable estar discutint en públic. I és que avui dia, en l'era del Twitter, on l'insult i les amenaces són el recurs fàcil de certs sectors, és molt difícil de fer-hi front d'una manera efectiva i una manera serena.

Així, ara fa pocs dies que es va celebrar el COP25, on Greta Thunberg va ser un dels personatges més mediàtics d'aquesta trobada; si analitzem el Twitter d'Espanya de què va passar, va rebre fins a catorze mil desqualificacions. Els homes la qualifiquen com a puta, histèrica, estúpida i boja. I el que fan, a banda de convidar-la als toros, evidentment, és posar-li àudios de gemecs eròtics sobre la seva veu. La noia té setze anys –setze anys. I alguns, que se senten amenaçats pel poder femení, pel poder jove i pel poder que denuncia l'actual situació d'emergència climàtica, troben que la millor manera és fer intimidació sexual i insultar.

Karl Popper definia la paradoxa de la tolerància com que una societat que és il·limitadament tolerant acabarà sent destruïda precisament pels intolerants que vol protegir. És per això que nosaltres creiem que hi ha discursos que no s'han de poder permetre, aquells discursos que legitimen precisament les violències estructurals, perquè són els que han generat com a conseqüències la desigualtat, l'opressió i la mort de les dones, discursos d'odi contra les dones que estan reproduint l'odi d'aquelles que ja l'han patit.

El principi democràtic certament es basa en el pluralisme, però la ultradreta i el feixisme no són una opció política més entre les altres, sinó una forma de fer antipolítica. Les seves idees i els seus programes no són ni respectables ni legítims. La presència avui a la política, a les institucions, no és residual, té un suport electoral preocupantment alt. I, com deia l'altre dia, fa unes setmanes, la diputada Susana Segovia, ens hem de plantejar què fem abans de que això passi al Parlament de Catalunya, com ens preparem, com podem blindar els nostres drets, no només de les dones, però de tots els col·lectius vulnerables. I certament calen propostes polítiques clares, i certament calen recursos suficients, perquè, si no, ens podem trobar que arribi un dia que això sigui massa tard.

Aquest Ple nosaltres voldríem, des de Junts per Catalunya, que també servís com una veu d'alarma, una veu d'alarma per redoblar els esforços, perquè ens trobem que en un número cada vegada major, inclús en les mateixes organitzacions internacionals, s'està generant un entorn cada vegada menys segur, insostenible per a aquelles entitats, per a aquelles activistes que defensen els drets de les dones; una preocupació que algunes de nosaltres vam poder veure inclús a l'UN Women de l'any passat, on, amb horror, moltes de les compareixents, de les participants, explicaven que allò que havia sigut un espai de protecció, un espai on es pogués parlar de tot, estaven rebent amenaces, estaven rebent coaccions per primera vegada.

Aprofitem aquest Ple monogràfic perquè sigui una gran acció feminista, de sororitat, i que ningú ens aturi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Anna Caula, del Grup Parlamentari Republicà.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, vicepresident. Jo volia començar amb un punt que potser semblarà contradictori al que ara ens ha exposat la companya Artadi, parlar del simbolisme. Llegíem aquests dies un article de la companya Tània Verge, que abans ens acompanyava, i ens faríem potser nostra aquella frase de l'Oriol Junqueras que ens diu que tot és veritat alhora, i que el simbolisme a vegades també és una eina que cal que ens acompanyi. Crec que des del feminisme el que no podem desapropiar és qualsevol ingredient que ens faci més forts, i el simbolisme era potent, era un Parlament ple només de cares femenines i feministes alhora. I alhora, coses tan, a vegades, trivials com això, un bolígraf de color lila, que la Carme Forcadell ens va fer arribar a totes les dones per, senzillament, validar o posar en coneixement que aquest lila ens ha d'acompanyar en qualsevol intervenció, el lila que ha signat aquesta PR conjunta que ens ha fet arribar el Consell Nacional de les Dones. Jo crec que una PR conjunta, que només és una de les deu que tenim cada grup parlamentari, però que crec que reuneix una miqueta tot el ventall del que després els diferents grups matisem.

I em permetreu que em quedi amb una petita ratlla del que heu escrit. Ens dieu: «Que ens permeti identificar els diferents eixos de discriminació i abordar-ne les causes en lloc d'abordar-ne els efectes.» Crec que aquí rau el grau principal del que volem impedir, perquè aquests efectes els sabem, sabem que aquests efectes són que ens maten, que hi ha bretxa salarial, que hi ha un sostre de vidre, que hi ha un terra de fang, que la pobresa té nom de dona, per tant, obliguem-nos a no arribar tard, que les solucions les trobem anticipadament i ataquem les causes. D'aquí, doncs, com eines que ha servit..., com a mínim formo part d'un grup parlamentari que aposta per les llistes cremallera: per cada dona, un home; per cada home, una dona. Per tant, al nostre grup parlamentari, la mirada, el 50 per cent de les visions que aportem és amb mirada femenina.

Perquè arribem tard, en certa manera hem de reconèixer que després de quaranta anys, que és la celebració que farà l'any que ve aquest Parlament, és el primer Ple on el centre d'aquesta conversa són les dones.

A mi m'agradaria que tanquéssim els ulls per un moment i imaginéssim un món diferent, un món lila, un món on, quan haguessin nascut els contes, les protagonistes sempre fossin dones, que fossin les heroïnes, que fossin aquelles que feien valer la seva manera de ser; un món lila on als llibres de text trobéssim..., el 90, 95 per cent dels noms que haguessin marcat el nostre camí haguessin sigut dones. Com seria aquest món en aquest moment? I no aspirem a tant, aspirem que realment aquest món ens identifiqui a tots, cinquanta-cinquanta, que és la realitat de la nostra manera de fer.

I he deixat per a aquesta última intervenció el fet de parlar de la coeducació i l'educació afectivosexual, perquè entenc que és una de les eines més potents que tenim; són fonamentals per construir els pilars de la societat justa, lliure i feminista que volem. L'escola, i, en general, la comunitat educativa –entenent com a comunitat educativa tots– són l'eina imprescindible per treballar des de la infància el respecte a la diversitat, la igualtat d'oportunitats i l'eliminació de l'estigmatització de rols a l'aula i als espais de joc, aquestes grans eines potents que ens fan aprendre a ser i a pensar. I la segregació, en general, que generen els estudis postobligatoris per motius de gènere.

També s'han d'oferir als centres educatius i a les editorials orientacions per elaborar material didàctic amb una perspectiva inclusiva, i que es fonamenti en la coeducació, amb perspectiva equilibrada de sexes i sense biaixos sexistes, etnocèntrics ni amb binarismes de gènere.

Cal revisar i valorar l'augment de continguts del currículum escolar per tal de donar a conèixer les figures de les dones rellevants de la història, la ciència, la filosofia, l'esport, la història de la literatura i la història de l'art. Quan vaig veure la pel·lícula *El silencio de los corderos* –d'això ja fa bastant de temps–, hi havia un moment que l'Hannibal Lecter, amb aquella mirada tan penetrant que tots recordem, deia: «Només podem anhelar ser allò que coneixem.» És molt difícil a vegades somiar o anhelar assemblar-te a allò que desconeixes. Per tant, oferim als nostres infants, oferim a la nostra societat aquest mirall on trobar aquests referents i també per trencar estereotips i condicionar en positiu els futurs estudis i vocacions que estrictament surtin per la voluntat dels nostres alumnes, i lluny dels rols actuals que han derivat en estudis majoritàriament decantats a les cures i a les carreres humanístiques i socials, per a les noies, i les tecnològiques, per als nois.

Per desgracia, mai podrem saber cap de les dones que estem aquí qui hauríem esdevingut si haguéssim estat educades des de la coeducació, des de la igualtat afectiva, sense els rols de gènere que van determinar reproduir sense tan sols tenir-ne consciència el paper de cuidadores i a cops renunciar a moltes coses o a trobar-nos amb aquell sostre de vidre o terra de fang que ens limita els somnis, els projectes, i, fins i tot, malauradament, molts casos els drets fonamentals de tenir una vida lliure i digna.

I venim a dir també aquí que estem cansades, jo estic cansada d'haver de lluitar perquè moltes vegades se'ns escolti; estem cansades i estic cansada de sentir por quan tornem soles a casa; estem cansades d'haver de demostrar que podem, que no se'ns sobreposi; estem cansades dels mil micromasclismes que ens acompanyen, d'aquest patriarcat que és massa transversal i estructural.

I una demanda: hem arribat sent dones, i volem ser cent per cent dones. Ja no ens volem amagar ni entendre com a feblesa la tendresa, l'empatia, la capacitat de treball en equip, la reivindicuem i la posem a la vostra disposició. Us venim a oferir una altra manera d'entendre el món i les relacions, una altra manera de pensar i de sentir. Crec que la màxima expressió és el que deia el Vuit de Març als carrers, dones que es reivindicaven, ja no són dones que demanen permís, ja no són dones que parlen en veu baixa, sinó que són dones que exigeixen molt clarament els seus drets i compromisos.

I, parlant de compromisos, jo us en demano un, un repte, un repte com a dones: que quan arribem a diferents llocs de poder, com ens parlava abans la companya Granados, no deixem de ser qui som. És difícil, és molt difícil, i és molt complicat, perquè hi arribem a poc a poc, hi arribem d'una en una, i com transformar un engranatge que està fet molt a la seva mida. El repte és difícil, però està a les seves mans que quan ens incorporem no ens incorporem com una dona que s'assembla a un home, sinó que ens incorporem sent dones al cent per cent.

I acabaria amb dues cites que m'han fet pensar una miqueta que reflectien el que tots avui hem dit des del faristol. Una és de Zhuangzi; ens diu: «El cel i la terra alimenten totes les criatures per igual; per molt alt que sigui un, no hauria de creure's superior; per molt baix que sigui un, no hauria de creure's mancat de valor.»

I ja, per acabar, Hannah Arendt ens deia: «No naixem iguals, esdevenim iguals com a membres d'un grup per la força de la decisió de garantir-nos mútuament iguals drets.» I jo hi afegiria que hem de reivindicar també iguals oportunitats. Per tant, emplacem-nos..., aquesta mirada que avui estem convertint ens acompanyi amb el que ens queda de legislatura, dia a dia, moment a moment, i segon a segon.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Bé, agafant les paraules de l'Anna Caula, que també em citava, Michelle Bachelet deia que –diu– quan una dona entra a la política, canvia la dona, però quan moltes dones entren a la política, canvia la política, no? Doncs jo crec que també és el repte que tenim, per la part que ens toca, les que estem dedicant-nos a la política.

Mireu, deia abans, en la meua intervenció, que necessitem mesures valentes i estratègiques, que s'ha acabat el temps de demanar i de desitjar, que volem i exigim perspectiva de gènere a la globalitat de les polítiques públiques, també a les promogudes des de la Generalitat. El president Torra deia que volia que a Beijing es faci realitat; jo li afegeixo que volem que es parli de nosaltres i que se'ns escolti, però, clar, hem de veure què és el que s'ha fet i què és el que s'està fent. I a mi que m'agrada parlar del feminisme dels poders públics, hem de recordar que el balanç del Govern en aquesta matèria és molt deficient. Si recordem les decisions que s'han pres els darrers anys sobre aquesta matèria, parlant de feminisme dels poders públics, hem vist com desapareixien les partides per a les escoles bressol, hem vist com es retallaven les partides per a la l'atenció a les persones amb dependència, i això està a les antípodes d'aquest feminisme dels poders públics. I, per tant, el que els reclamem, en aquest Ple i ho traslladarem també a les nostres resolucions, és allò d'*obras son amores y no buenas razones*, i que, per tant, més enllà de les paraules, més enllà de les declaracions, es pugui arribar a acords de resolucions que després es traslladin també a la realitat.

Feia repàs d'algunes situacions en les que les dones estem en una situació de discriminació amb relació als homes, i penso sempre en una pregunta que faig quan fem xerrades de dones arreu del territori, amb companys i amb diferents entitats, i sempre pregunto en quina situació la dona està millor que l'home pel que fa al mercat laboral i a la protecció social, i quan faig aquesta pregunta es fa un silenci, perquè, clar, vas pensant i a totes les variables les dones estem en una situació pitjor que els homes. Però n'hi ha una en què estem millor, que és quan parlem de les pensions de viduitat. I, clar, en això estem millor perquè les pensions de viduitat depenen de la cotització que han fet els homes, i, per tant, és l'únic espai on les dones tenim millors pensions de viduitat que els homes. I, per tant, és evident que no només la bretxa de gènere en els salaris, sinó també les bretxes a les pensions, en aquest cas és un 37 per cent, encara ens queda molt per reformar lleis i per millorar la situació.

I ens passa el mateix quan parlem de la reproducció, de la voluntat i el desig de ser mares i també de ser pares. I sempre recordo, jo que vinc del sindicat, recordar els empresaris dir-nos, dir-me: «Bé, jo quina culpa en tinc, no?, si..., clar, si han de parir, doncs, escolta'm, no és culpa meua, no?» Vull dir, això no... I clar, dius, bé, al final del que es tracta és que tinguem els mateixos permisos, que les dones no siguem discriminades perquè pel fet de ser mares els empresaris i les empresàries ens vegin com una força, si voleu, amb menys capacitat, o que suposen un passiu per a l'empresa. Però també jo vull reivindicar el dret dels pares a cuidar, a tenir el plaer de cuidar dels seus fills, i, per tant, tant per una com per l'altra com per al conjunt del sistema productiu del nostre model social, també hem de fer possible el plaer dels pares de tenir cura dels seus infants i la seva responsabilitat.

I un altre exemple que també vull posar en relleu té a veure..., podria posar-ne molts, eh?: els esports, la cultura, el món rural, n'han sortit molts, però el tema de la comunicació. Jo recordo no fa gaire un acte que es va fer al Col·legi de Periodistes; l'acte es deia «On són les dones?», una sèrie de dones compromeses que continuem fent el possible perquè les dones tinguem la presència que ens toca, que és el 50 per cent, en els mitjans de comunicació. I feia el repàs de les dades del CAC, i, bé, doncs, a totes les televisions, però, per la part que ens toca aquí en aquest hemicle, a TV3, les dones només som un 30 per cent dels informatius. Per tant, per la part que ens toca aquí –i en això ja no és Beijing, ja no és Europa, estem parlant de

la capacitat que tenim–, «la nostra» només ens ensenya el 30 per cent i, per tant, encara no estem representades.

I ens passa el mateix quan parlem del dret a no ser violentades. La Montse parlava abans de la seva neboda, també altres companyes ho han dit: el dret a sortir als carrers, als parcs, a córrer, anar de festa i tornar a casa sense que ningú t'hagi de vigilar o de tenir por de tornar a casa.

Doncs tot això ho tenim pendent. Però els deia abans lo d'*obras son amores, y no buenas razones*, i, clar, jo vull posar en relleu el que li queda per fer al Govern de la Generalitat. I ho faré amb un to constructiu, però també subratllem i siguem conscients que si queda molt per fer, per la part que els toca a la primera bancada, que és el nostre Govern, el consell executiu, també té feina.

El Govern en aquests moments fa decidir als ajuntaments si o bé fan polítiques de promoció d'igualtat de gènere o fan polítiques d'atenció a les dones amb violència masclista; aquesta és la situació que tenim quan la consellera Budó negocia amb els ajuntaments catalans. En aquests moments, tot això que diem de la importància de la resposta a la violència masclista..., només tenim vuit serveis d'atenció a les dones en aquesta situació, *només* tenim a Catalunya cinquanta-nou professionals que estan atenent..., i aquests serveis, consellera, a alguns no s'hi pot ni arribar amb transport públic. Crec que tenim un deure... Ens haurem de posar d'acord, però, en tot cas, aquests anuncis que han fet, i la meua companya, la Bea Silva, que l'ha interpellat més d'una vegada, i que ho hem aprovat..., necessitem que els SIADs, que els SIEs, siguin més i siguin accessibles per poder atendre el conjunt de les dones que reben violència masclista i que estan amenaçades al nostre país.

De fet, no podem buscar excuses, tenim un govern que pot actuar i que no ho fa. Jo he volgut agafar una cita..., bé, no és una cita, perquè és un comentari que ens va fer la Marcela Lagarde a l'última trobada que van fer les dones feministes del Baix Llobregat, les dones socialistes, i ella parlava de feminisme «insistencialista», perquè portem segles insistint. Doncs trobaran al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar el diàleg, però també la perseverança i la insistència perquè el Govern de la Generalitat faci el possible –ho he dit abans– pel Pacte contra la violència masclista. En sortiran molts, de titulars, en aquest Ple, però a mi m'agradaria que el Pacte contra la violència masclista sigui un fet, i ho sigui al més ràpid possible. Perquè la consellera ens deia que farà una comissió d'impuls i de reflexió. No, ja està prou impulsat, ja està prou reflexionat; el que necessitem és posar negre sobre blanc i posar partides i començar a dur-lo a terme.

Perquè, miri, el 2017 es va signar a Espanya el Pacte d'estat contra la violència de gènere, i s'hi va posar d'acord tot l'arc parlamentari –tot. I el Govern socialista, sense uns pressupostos nous, ha anat fent i ha anat legislant, cosa en què el seu Govern, en els anys que porta, no ha fet el que tocava. En faig repàs.

Quan va arribar el PSOE, estava tot per fer. Es va aprovar durant un govern del Partit Popular, és així, però la primera llei que va portar el Govern socialista a les Corts va ser la formació dels operadors jurídics, de formació específica, i això es va tirar endavant. Després s'ha fet la devolució de competències als ajuntaments, que havien estat tretes, i també s'ha tirat endavant. També, objectivar que les víctimes poden ser-ho sense posar denúncies, o que no és necessari el consentiment del pare maltractador perquè els infants que en són víctimes rebin assistència. Tot això està en el camí. També hem fet possible activar la interlocució i la coordinació inter-institucional entre les comunitats autònomes; s'han fet tres conferències sectorials d'igualtat. I hem garantit el finançament estable de les comunitats autònomes i els ajuntaments per desenvolupar aquestes competències. Tot això s'ha pogut fer des del Govern de l'Estat.

El que li demanem és que el Govern de la Generalitat faci la part que li toca. I per això nosaltres el que li volem traslladar és si pensen revertir en els pròxims pressupostos el 31 per cent retallat des del 2010; quins diners propis, quins recursos

propis destinen a la lluita contra la violència de gènere; on són les unitats de valoració –crec que era la Lorena Roldán que ho deia abans– integral forense... L'única que hi ha a Catalunya la va fer el president Montilla, no se n'ha tornat a fer cap més. Necessitem aquestes unitats, que surten al Pacte d'estat contra la violència masclista i que el Govern de la Generalitat no ha fet, i saben que la seva posada en marxa trauria Catalunya del capdavant de les comunitats autònomes que menys ordres d'allunyament estan dictant.

La meua companya Bea Silva presentarà dijous les propostes de resolució. Jo he parlat molt de violència masclista, he parlat molt de pressupostos, en tenim moltes d'altres: sobre emergència habitacional; sobre famílies monoparentals; sobre les dones que estan dormint al carrer, que són les més febles de totes; sobre les cuidadores; les treballadores de la llar... Crec que tenim molta feina, que hem de ser capaços de posar-nos d'acord, però –ho deia al principi– no només es tracta de posar-nos d'acord en resolucions; es tracta de que el Govern després faci compliment efectiu del que el Parlament acorda.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Diputades, president, consellera, ha estat, la veritat, molt agradable, molt interessant sentir la intervenció del president en un ple com aquest; creiem que és un gest que és important. Per part nostra, de totes les coses que s'han anat dient, tot i que algunes ja les havíem sentit, sí que volíem destacar-ne una en concret, i és que, pel que hem entès, han anunciat que estan disposats a fer la reforma de la Llei de violències masclistes per incorporar-hi les violències institucionals, digitals, i el tema del consentiment. Entenem que això el que vol dir és que estan disposats, els grups que donen suport al Govern, a donar suport a la tramitació de la proposició de llei que vam presentar nosaltres fa uns quinze dies i que justament inclou aquests tres aspectes, no? Nosaltres ja ho vam dir en la interpellació que li vam fer a la consellera anteriorment, fa un any que aquest Ple va aprovar una moció on justament es deia que s'havia de modificar la llei per aquest tema. Nosaltres hem esperat un any; després d'un any no hi havia cap iniciativa per part del Govern, per això nosaltres vam fer l'esforç treballant amb expertes que han treballat la Llei 5/2008 i que han estat treballant cada dia amb les víctimes de violència masclista per presentar aquesta proposició de llei, que, com saben, ha estat registrada ara fa poc més d'una setmana, i entenem que és l'espai i és el moment que ha de tenir aquest Parlament per poder debatre la modificació d'aquesta llei, justament en aquests tres aspectes que vostès comentaven. Llavors, realment el que entenem és que tan aviat com passin tots els períodes puguem prioritzar-la i que es pugui tenir el debat d'aquesta proposició de llei com abans millor aquí al Parlament.

Així que, en tot cas, agrair-los el suport a aquesta iniciativa. No havíem tingut cap resposta fins ara, però entenem que han aprofitat aquest moment per, realment, acompanyar la necessitat de fer aquest debat aquí al Parlament.

Nosaltres els hem dit moltes vegades que creiem que, efectivament, ens podem posar d'acord en molts temes amb els grups del Govern, amb les intervencions que fa la consellera, amb la que ha fet avui el president, però que també –i els hi hem dit moltes vegades– cal passar de les paraules als fets i que, quan un està al Govern, passar de les paraules als fets és passar de les paraules als recursos. I la consellera riu, i jo també, perquè és que estem..., com que ho hem repetit moltes vegades.

Per això jo vull fer un acte de confiança i creure que en aquest cas, tenint el compte el tema del que estem parlant, el Govern efectivament farà cas i implementa-

rà les propostes de resolució que aprovarem en el debat del dijous, perquè ens hi va la vida, perquè cal ser valents perquè ens hi va la vida i perquè moltes d'aquestes mesures que presentarem els diferents grups, tant de l'oposició com segurament també del Govern, van justament encaminades a això: a salvar la vida de moltes dones, a posar fi a les violències masclistes i a garantir la igualtat entre homes i dones.

Però crec que també val la pena instar els grups de govern a que siguin valents, i també els hi vaig dir a l'anterior moció que vam votar, re, no fa gaire, fa una setmana en realitat, i que efectivament va fer possible que molts dels acords que hi havia en la moció tiressin endavant, perquè creiem que precisament són els grups de govern, Junts per Cat i Esquerra Republicana, els que poden aprofitar les propostes que es presenten aquí per ser valents i per donar suport a que sigui el Parlament qui exigeixi, dintre de les seves funcions de seguiment de l'acció de govern, que el Govern respongui amb mesures i amb polítiques concretes.

Vam parlar de pressupostos, també s'ha parlat ara de pressupostos. Nosaltres insistirem molt..., ahir vam presentar un acord per una reforma fiscal que creiem que avança cap a una societat més justa, més redistributiva i, sobretot, que faci front també a l'emergència climàtica a través de la fiscalitat verda, i hem de seguir parlant de les despeses. I amb això seguirem treballant i seguirem veient quines són les prioritats que requereix el país per sortir d'aquesta emergència social i que haurien d'anar als pressupostos del 2020.

I ho hem dit diverses vegades: els recursos per al combat de la violència masclista són claus, són fonamentals. No són una anècdota, no són allò que es parla al final, no són allò de «total, ja ens hi entendrem». Jo crec que és important aquest missatge, és important que tinguem clar que en aquests pressupostos ha d'haver-hi una aposta clara, específica i visible pel combat de les violències masclistes, una aposta clara per augmentar la presència territorial dels SIEs, per augmentar l'activitat territorial, per garantir que els SIADs funcionen com han de funcionar i que les professionals que hi donen cobertura ho fan amb condicions, que no ho fan amb aquests crits de desesperació i d'angoixa i d'impotència que fan arribar les entitats i les persones que treballen amb les víctimes, per la incapacitat que tenen de donar-hi resposta quan venen les víctimes de violència, quan venen amb nens i nenes, quan no tenen un allotjament per donar, quan no tenen el suport psicològic necessari per poder donar-hi resposta. Per tant, efectivament, aquest serà un tema clau al qual haurà de donar resposta la proposta de pressupostos del 2020.

També ho serà que finalment hi hagi un compromís en ferm que els pressupostos de la Generalitat es facin amb perspectiva i impacte de gènere. Això és una cosa clau per poder avançar en les polítiques feministes i en les polítiques d'igualtat. Cal saber què es gasta, però no només dir: «En aquest departament ens gastem tant i en aquest tant», sinó quin és l'impacte que hi ha hagut del que s'ha gastat fins ara, quina és la perspectiva de gènere amb el qual s'ha fet i com s'ha de seguir treballant perquè allò que fem tingui un impacte positiu i, sobretot, no tingui un impacte negatiu. Per tant, fer pressupostos amb perspectiva d'impacte de gènere va molt més enllà que només un informe on es digui, cada departament, què és el que gastarà en polítiques d'igualtat.

Nosaltres hem parlat moltes vegades i insistirem de nou que creiem que hi han moltes coses que s'han de fer amb recursos però que també s'han de fer amb voluntat política i amb coordinació. I hem parlat moltes vegades..., vostès abans, la consellera en concret, han defensat l'Institut Català de les Dones. Nosaltres estem d'acord que l'Institut Català de les Dones ha de ser, tal com està recollit a la llei, l'espai pioner, rector i transversal de les polítiques d'igualtat del Govern de la Generalitat de Catalunya. Tenim dubtes que ho sigui, tenim dubtes que sigui així, perquè això és el que també veiem i ens fan arribar les entitats. I probablement potser això també és perquè no té els recursos necessaris per fer-ho, perquè no té l'equip tècnic humà

especialitzat per poder treballar bé, amb profunditat, aquesta coordinació i aquesta transversalitat.

I estic bastant segura que si parlem amb la presidenta de l'Institut Català de les Dones ens dirà que necessiten recursos, que cal invertir més en l'Institut Català de les Dones, amb partides concretes, amb propostes concretes, per poder desenvolupar tot allò que els estem donant. Perquè és una càrrega molt gran, o sigui, és una responsabilitat molt gran, la que té l'Institut Català de les Dones; que estigui a Presidència és justament amb aquesta intenció, amb aquest objectiu. Per tant, no podem tenir un Institut Català de les Dones que segueixi tenint els mateixos recursos des de fa deu anys pràcticament; que durant anys d'implementació de la llei se li ha retallat en 4 milions d'euros aquest pressupost. Com pot l'Institut Català de les Dones donar respostes a tot allò que ha de fer per garantir les polítiques d'equitat sense els recursos necessaris? Difícil.

Miri, només que la Generalitat destinés un 1 per cent dels ingressos que té a polítiques finalistes per a igualtat, serien aproximadament uns 340 milions; i això és el que diuen les directrius internacionals, que com a mínim hauria d'haver-hi un 1 per cent dels ingressos propis. Nosaltres..., costa molt saber quant destina la Generalitat a polítiques d'igualtat, i això també ho hem parlat moltes vegades, no és nou. Costa molt, perquè efectivament no hi ha aquest pressupost amb perspectiva d'impacte de gènere. Bussejant, bussejant, bussejant per departaments, mirant el que diu el pla, hem arribat a veure que creiem que el pressupost no arriba ni al 0,01 per cent dels ingressos que té la Generalitat.

Seria interessant poder tenir aquestes dades i poder treballar sobre aquestes dades, perquè el que s'està demanant també és que hi hagi una partida finalista, que hi hagi una partida finalista per a polítiques d'igualtat, una partida finalista que reculli tot el que executen tots els departaments, com es coordinen entre ells, quin és el seguiment que es fa del pacte d'estat, quines accions que venen finançades pel pacte d'estat complementen les accions que fan els diferents departaments.

Això, tenim entès que també s'ha demanat des del Consell Nacional de les Dones. No és tan difícil veure: «Això estem fent nosaltres, això ve al pacte d'estat, planifiquem, en què s'han gastat 2018, 2019, en què gastarem 2020.» Perquè segurament això ajudarà a tenir més eficiència i ajudarà a tenir més impacte en les polítiques que fem. I potser fins i tot aconseguirem que d'una vegada per totes donem un senyal clar cap a les víctimes i cap a les organitzacions que efectivament des del Parlament i des del Govern s'està fent front a les violències masclistes.

Perquè, hi insisteixo, consellera, president, ens hi va la vida.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda, de nou. President, jo li haig de confessar que hagués preferit que, com a home, hagués fet allò que des del feminisme demanem als homes, que és que, quan parlem de feminisme, en aquests contextos, malgrat, evidentment, hi tenen un paper els homes, hagués cedit la paraula i hagués cedit l'espai exclusivament a la consellera. No me'n puc estar de dir-l'hi i l'hi dic amb tota la cordialitat possible.

També, quan els escoltava, he rumiat en la profunda capacitat de transformació que té el feminisme, quan he vist una consellera de Junts per Catalunya, de l'espai convergent, citant Angela Davis, una revolucionària comunista. I, per tant, fe en la capacitat de transformació que té el feminisme.

Tanmateix, sí que, des de la nostra perspectiva, i ja ho he dit en la primera intervenció, nosaltres no podem aïllar la voluntat d'arribar a l'equitat pel que fa a drets

per les dones de les condicions materials en les que viuen i en la responsabilitat de les administracions públiques amb relació a les condicions materials de vida de les dones i com afecten totes les violències de les quals portem la tarda parlant i totes les desigualtats que ens travessen.

Abans ja ho he comentat, nosaltres no volem un feminisme que permeti que algunes dones puguin explotar en les mateixes condicions que ho fan els homes. I citaré una altra feminista socialista, aviam si també adquireix aquesta capacitat transformadora, Aleksandra Kollontaj, que deia: «A la dona obrera li és indiferent si el seu patró és home o dona. Abolir tot tipus de privilegis és el que busquem, més enllà de que haguem nascut en un lloc o un altre, o tinguem una condició material o una altra.»

I, en aquest sentit, és evident, i algunes de les qüestions ja les han plantejat les anteriors diputades, des del Govern hi ha mancances, hi ha mancances en la intervenció i en el suport a les dones des de diferents perspectives. Una ja s'ha posat sobre la taula, i algunes de les PRs que presentarem des de la CUP - Crida Constituent aniran en aquest sentit: la necessitat de tenir una xarxa d'atenció a les dones supervivents de violència masclista que estigui a l'alçada, que no estigui precaritzada, que no estigui externalitzada i, a més a més, amb unes treballadores que pateixen i gairebé actuen..., i generen un treball de..., per militància, perquè estan en situacions de molta pressió en els seus llocs de treball –em refereixo a les dones que acostumen a atendre i treballar en els SIADs i els SIEs. Una xarxa de gestió directa, dèiem.

A més a més, també tant el president, com la consellera, com algunes de les diputades hem parlat sobre la necessitat de posar les cures al centre, centrar en les cures, fer sostenible les cures. Per tant, no podem desapropiar aquest faristol per demanar –i una de les nostres PRs també ho contempla– als grups parlamentaris que donen suport al Govern, a Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, i a Catalunya en Comú Podem, que, en el seu treball de negociacions que aquests dies ens estan explicant, s'exigeixi i s'arribi a la retirada del Projecte de Llei de contractes de serveis a les persones; per tant, que es retiri la Llei Aragonès, perquè segueix aprofundint en la privatització dels serveis que s'ocupen dels treballs de cura d'envelliment i dependència necessaris per la vida. Si posem la vida al centre, no podem obviar quina és la situació en què es troben els serveis públics, i els serveis públics estan externalitzats, precaritzats, amb treballadores que dic estan al límit i precaritzades. I, per tant, si parlem de posar les cures al centre, és imprescindible parlar sobre aquesta qüestió i sobre com aquesta Llei Aragonès debilita i feminitza encara més la pobresa i perjudica i ens allunya d'aquesta equitat que avui estem reivindicant.

També s'ha parlat de sanitat. I avui i conjuntament amb el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem destaquem una qüestió fonamental. No hi ha la consellera de sanitat, però ens agradaria que hi fos. Abans hem parlat sobre com la Llei d'estrangeria exerceix violència institucional cap a les persones migrades. Avui en dia, el sistema públic de salut, tant d'atenció primària com hospitalària, no garanteix l'accés a la salut de forma universal, malgrat que tinguem una llei que així ho exigeixi, a totes les persones. A dia d'avui, hi ha dones migrades que, per no tenir una targeta sanitària, no poden accedir al dret a interrompre voluntàriament el seu embaràs. És urgentíssim fer una instrucció des de la conselleria de sanitat que indiqui que cal saltar totes les barreres que ens posa una simple targeta sanitària, perquè el dret a decidir sobre el nostre cos és un dret fonamental i a dia d'avui a Catalunya aquest dret no està garantit.

Acabo, simplement, amb una altra qüestió que també fa referència a la intervenció del president, i ja acabo. Vostè ha dit que vol estar al costat de les feministes. Els recordem, avui, un dia més, que el Govern de la Generalitat, concretament Ferrocarrils de la Generalitat, és acusació particular que demana 26.000 euros de multa i una entrada a presó a joves feministes per tallar una via del tren. Si volen estar al costat de les feministes...

El president

Diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

...no és gens coherent que ho facin posant-se com a acusació particular. Retirar-se d'una vegada, que això ja ve del 2018.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, finalment, la diputada senyora Esperanza García. Quan vulgui.

Esperanza García González

Bueno, la verdad, no esperaba tener réplica en este Pleno específico, porque yo entiendo que los posicionamientos de los diferentes grupos mediante el uso de los reproches continuados no ayudan a la causa perseguida, ¿no?, que es fomentar y cooperar y encontrar lugares de consenso para conseguir esa igualdad.

Entre otras cosas, porque yo he escuchado muchas cosas desde este *faristol* y siempre he pensado que el miedo no fortalece, todo lo contrario, no impulsa, no libera, no ayuda; es precisamente lo contrario, *paraliza*, y suele ser además la excusa para no hacer determinadas cosas, para no afrontar determinados debates. El miedo, precisamente. Y yo he escuchado mucho miedo desde aquí.

Yo creo que una de las bases para gestionar bien la realidad es el respeto a la misma, ¿no?, y cuando se segmenta mucho, cuando se partidiza mucho, el análisis, el diagnóstico suele ser poco correcto, porque, como no abarca la totalidad de la realidad, pues, no puede afrontar los retos más complejos, más variados y más extensos que la misma tiene. Es decir, una visión partidista, al final, lo que hace es que, si el diagnóstico es erróneo, los instrumentos para la lucha no son los adecuados y el resultado no es exitoso. Y yo he escuchado aquí mucho de eso, muchos diagnósticos, pues, en base a temores, ¿no?, temores a veces infundados, muchos prejuicios y unas cuantas distorsiones.

Y ¿a qué me refiero, en esto? Pues me refiero a que, en fin, no todos creemos en la igualdad. ¿Ah, no? ¿O sea, eso es patrimonio de algunos partidos y los demás resulta que, en fin, estamos aquí casi un poco, pues, por una especie de bula partidista? ¿O cómo va? Que algunos, incluso, renuncian a avanzar. Yo no he escuchado de ninguna de las intervenciones de ninguno de los grupos parlamentarios ninguna renuncia, sí posibilismo, pero no renuncia.

He escuchado también, pues, en fin, que estamos retrocediendo en derechos. Bueno, seguramente, si le pregunto a mi bisabuela me dirá que no, si le pregunto a mi abuela me dirá que no; mi madre, tampoco, y yo creo que mi hija, en un futuro, tendrá mejores posibilidades que yo. ¿Eso quiere decir que es suficiente? No. ¿Eso quiere decir que hay que trabajar más? Sí. Pero eso no significa tampoco, en fin, enfocar la vida con este no negacionismo, pero sí negativismo que no ayuda en absoluto para afrontar nuestros retos.

Por tanto, desde el Partido Popular, desde luego, no vamos a basarnos en el discurso del miedo ni en una cierta vorágine del negativismo, sino en positivismo, en positivismo realista, en positivismo que impulsa y en realidades posibles, ¿no?

Y, de hecho, ha dicho el Govern..., bueno, es decir, ha hecho un compromiso muy formal y muy certero sobre la lucha por la igualdad, pero es verdad que hemos estado revisando muchísimas actuaciones del Govern y, entre otras cosas, una de las cosas que más impide ese compromiso es la inexistencia de presupuestos. Nos encontramos en muchísimas actuaciones, precisamente, del Gobierno en el plan de igualdad sin existencia de presupuesto o con una concreción tan indeterminada y a la vez tan poco realista y posibilista de acción como coste estructural; coste previsto para una acción concreta, coste estructural.

Por tanto, nosotros lo que queremos es precisamente poner el hilo en el agujero de la aguja, ¿no?, y, es decir, establecer medidas que sean posibilistas, con concreción presupuestaria y que, finalmente, con un diagnóstico completo de la realidad, puedan ser exitosas en materia de avance de igualdad.

He dicho antes que nuestra base y nuestro eje vertebrador son cuatro puntos, pero es verdad que uno de ellos va a ser el más importante, ya lo verán ustedes el jueves, con las propuestas, y es el empleo. ¿Por qué? Porque nosotros creemos que es la principal, la primera brecha de disfunción genérica entre hombres y mujeres. Sin autonomía, difícilmente se puede conseguir el acceso a todas las otras circunstancias vitales, que se le complica muchísimo a las mujeres. Y, por tanto, el apoyo a la emprendeduría, que no ha hecho la Generalitat durante estos años, creemos que es esencial. El soporte técnico, precisamente, para las mujeres que quieran ser emprendedoras es importante. La mujer en el ámbito rural, que tiene muchísimas dificultades y que sigue siendo doblemente discriminada por tener menos oportunidades que las mujeres del ámbito urbano.

Pero es verdad que en educación también tenemos que avanzar. Y, en educación, hemos propuesto muchas medidas, incluso programas de formación *online*, que ayuden a crear lo que les he dicho antes, esos referentes, esos referentes femeninos, no solo en el ámbito de la ciencia, sino también de la política, sino también del deporte, y que sirven como guía para las mujeres del futuro.

Mejorar también las condiciones; ya se ha dicho: casas de urgencia y asistencia, Barnahus para las mujeres víctimas de violencia de género... En fin, hacer de la realidad una posibilidad y del discurso en positivo una herramienta para mejorar.

El president

Gràcies, diputada. Acabat aquí el debat, suspendrem la sessió fins demà al matí. Abans, però, deixin-me'ls recordar el procediment per al debat i votació de les propostes de resolució d'aquest Ple. El termini per presentar les propostes de resolució és demà a les 9.30 del matí, com a termini màxim. La qualificació i comunicació d'aquestes propostes de resolució es farà en una mesa que serà quinze minuts després. I el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà, dimecres, a les sis de la tarda. La presentació i votació de les propostes de resolució serà dijous a la tarda.

Ara sí, aixequem la sessió. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i deu minuts.